2

EXORCISTA
RITE' EDOCTVS
Seu
ACCVRATA METHODVS
Omne maleficiorum genus
Probè ac prudenter curandi
EXPOSITA
A quodam Religioſo, & in Lucem edita a quodam Sacerdote
In gratiam incipientium exercere Artem exorciſticam.

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

Lucæ, Typis Mareſcandoli. 1690.
Superiorum Permiſſu.

Digitized by Google

Digitized by Google

LECTORI.

INter Divinæ Apocalypſis Myſteria illud ſanè magno nobis ſolatio eſt, quod eius libri Author D. Ioannes refert capite vigeſimo; ſcilicèt à ſe viſum deſcendentem è Cœlo Angelum, manu deferentem ingentem Catenam, qua ligatum Dæmonem detruſit in Tartara. a Vidi Angelum deſcendentem de Cœlo habentem Clavem Abyſſi, & catenam magnam in manu ſua, & apprehendit Draconem ſerpentem antiquum, qui eſt Diabolus, & Satanas, & ligavit eum per annos mille, & miſit eum in Abyſſum. *Hic Angelus eſt Ieſus Chriſtus alibi dictus magni Conſilij Angelus:*

 Deſ-

a *Cap.* 20. 1.

a *Deſcendit è Cœlo cum videlicèt è ſublimi ſuæ maieſtatis ſolio demittens ſeſe, imbecillitati naturæ humanæ ſe ſpontè ſubiecit. Hic itaquè Chriſtus Dominus ita debilis ut homo, & ſimul tàm Potens ut Deus, habet clavem Abyſſi, ideſt inſuperabilem potentiam, cohibendi omnes Inferorum vires adeout nihil ab his præſtari poſſit præter id, quod illis permittitur; clavem hanc magnam geſtat manu, quia videlicèt robur illud ineluctabile, quo omnia complectitur, ſitum eſt in ſuarum pœnarum tolerantia, & ſua Cruce, ubi ait Propheta.* b Abſcondita eſt fortitudo eius. *Hoc autem robore, & hac potentia utitur contra Dæmonem, qui dicitur Draco propter vim nocendi, Serpens propter fallaciam, Satanas pro-*

pter

a *Hugo in hunc locum.* b *Hab.* 3. 4.

pter inimicitiam, qua inſequitur homines, & eum ligavit per annos mille, quia minuit eius impetum donec numerus electorum compleatur, & in Inferno Carcere incluſit. Valdè tamèn mirum eſt, quomodo Dæmon ita Chriſti Domini manu, & Crucis virtute obſtrictus, & in Tartareas tenebras relegatus, nihilominùs adeò noſtris, & Animis, & Corporibus noceat, ut in utraque tanto furore exerceat tyrannidem ſuam, ſtabilemque in ijs ſedem figat, dum homines non modò cruciat ſed etiam invadit; tam abſurdæ rei ea videtur eſſe Cauſa, quia videlicèt homines, ut ait Propheta, ad Dæmonem accedunt, cum potius debeant illum fugere, quo fit ut licèt ligatus adeò tamèn illis noceat perindè ac ſi ſolutus eſſet. Suſcepe-

Digitized by Google

a runt me ſicut Leo, non ait convenerunt me, ſed ſuſceperunt *quoniam Inferni hoſtes non conveniunt nos, ſed ſuſcipiunt tantummodo, cum eos convenimus, & ad ipſos accedimus, non ſecùs àc qui accedit ad leonem ligatum, aut clauſum intra ſepta, qui licèt ſemper paratus ſit meditando cædes, exequi tamen non poteſt niſi quis illi appropinquet.* Suſceperunt me ſicut Leo paratus ad prędam. *Et ut meliùs & clariùs rem attingamus, triplici via puto nos Dæmoni appropinquare.*

Primò per peccata, quarè tantoperè nos hortatur Eccleſiaſticus ad fugienda peccata, ut eodem tempore fugiamus à dentibus huius diri Leonis. b Fuge peccata: ſi ad illa acceſſeris ſuſcipient te

a *Pſal.* 16. 12. b *Eccl.* 21. 3.

te dentes Leonis, dentes eius interficientes Animas hominum: *fuge inquit, peccata, quoniam ſi ad ea acceſſeris, hoc eſt ſi ea tuum in cor admiſeris, accedes eodem tempore ad ungues, & dentes illius inferni leonis, qui totas ſuas Vires acquirit, ſuamque tyrannidem exercet in peccati Regno: Miſeros enim illos, qui ſponte ſeſe illi dedunt tanquam captivos detinet.* Si ad ea acceſſeris ſuſcipient te dentes Leonis, dentes eius interficientes Animas hominum.

Secundò appropinquamus huic feræ ligatæ, anſamque illi præbemus perindè nobis nocendi, acſi eſſet ſoluta, quia quicquid ab illa malignè geritur non obſervamus, ſed potiùs Cauſis merè naturalibus tribuimus ea, quæ revera ab Inferni Draconis furore

 præ-

Digitized by Google

præſtantur: ità fermè viperis contingit, ut in tuto ſint, & impunè mordeant; cum enim Terræ ſint concolores, facilè non obſervatæ ferire poſſunt, & in ſilentio mordere? Sin autem viderentur apertè dubitari non poteſt, quìn illarum caput ſubitò conteréretur, ſtatìmque ſolverent illius veneni pœnas, quod morſu peſtifero alijs inſpirare meditantur. Et hæc eſt ratio, quarè malignus hic Inferorum coluber ſæpè ſtudet in maleficijs, vel faſcinationibus imitari periodum aliorum naturalium morborum, nè videlicèt vera deprehendatur eorum cauſa: ita certis lunaris curſus temporibus exagitabat olim Puerum illum, de quo meminit D. Mathæus cap. 17. nempè, quemadmodum adnotat D. Petrus Chryſologus ſermone 51.

51. , *ut lunæ tribueretur illius morbi Cauſa, qui non à Cœli syderibus, ſed à Tartareis fraudibus derivabatur*. Dęmon vexat Corpus lunaribus incrementis ut eſſe Lunæ credatur, quod eſt Diabolici criminis.

Hac Arte aſſequitur quicquid inprimis curat nimirum, ut in curationibus non confugiatur, niſi ad naturalia medicamenta, quæ cum ille nihil timeat, inſidÿs tuetur locum illum, quem aperta vi tueri non poteſt.

Tertiò denique fero huic hoſti vires addimus, dum illi appropinquamus, quia ea uti poteſtate ignoramus, qua Chriſtus Dominus nos inſtruxit, ut eum debellatum nobis penitus ſubÿciamus. a Princeps huius mũdi iam iudicatus eſt. *Iam Chriſti patientis*

a *Ioa.* 16.

tis merita conſtituerunt Tribunal in omnes Dæmones, iam in ipſos prolata ſententia eſt, iam ab eodem Christo Domino facta eſt poteſtas Eccleſiæ ſuæ agendi in reos tam neſarios. Verum pauci norunt hac ipſa poteſtate uti, & cum olim ad nomen ipſum Exorciſmorum Dæmones trepidarent, nunc interriti eos audiunt, & arma noſtra vertunt in Triumphum.

Mihi proindè venit in mentem breviter hic meliora Præcepta proponere, quæ apud Authores invenerim, ut Idoneum Exorciſtam inſtituam, qui omnibus infernis tenebrionibus obſtare poſſit, tuerique decus illud, quo Chriſtus Dominus ſpopondit exornandam Eccleſiam ſponſam ſuam. In nomine meo Dæmonia eijcient. *Primò Maleficiorum, ſeù faſcina-*

nationum Cauſas exponemus; Secundò ſigna, quibus ea dignoſcantur. Tertiò proponemus ſalutare remedium, àc veluti amuletum quoddam, quo quis poſſit tùm ſanari, tùm præmuniri, nè iterùm eidem calamitati ſuccumbat. Tù Domine Ieſu Chriſte, cuius manus Cruci affixæ hæc iam Inferna monſtra ligarunt, tu inquam à ſacris tuis vulneribus, eam in me, omneſque hæc perlecturos lucem diffundas, ut clarè patere poſſit veritas, gloriæque fiat acceſſio tuæ omnipotenti dexteræ, ſimulque pudore ſuffundatur Tartareus hoſtis, qui nihil poteſt. Exurgat Deus, & diſsipentur Inimici eius.

CAPVT I.

Quid & quotuplex ſit Maleficium.

MAleficium non dicimus hic cum legis peritis quodlibet ſcelerum genus, ſed cum Theologis hoc maleficij nomine ſignificamus magicum illum ac ſuperſtitioſum effectum, qui ope, & auxilio Dæmonis alterum lædit. Maleficium igitur eſt opus gemini Artificis, nequitiæ videlicèt hu-

humanæ ſimul, & Diabolicæ, quo potentiùs nocere valeant. Maleficus plerumque non ponit niſi ea, quæ ſua parte natura non conducunt fini ſibi propoſito, cuiuſmodi ſunt aut verba, aut nodi, aut Imagines, mixtæ quoque cum ſacris rebus, ut iniquitati addatur iniquitas, pluribusque, & execrandis ſceleribus unum cumuletur flagitium. Et quidem ad hunc modum Maleficus ſignum aliquod externum apponit, cui ex pacto, & conventu debeatur concurſus Dęmonis, vel ut alter vexetur, donec exempli gratia igni liquefacta fuerit figura aliqua cerea, vel ut alicuius membri uſus impediatur, donec ſolutus non fuerit aliquis nodus. Ita Diabolus malitia ſua imi-

tari

Digitized by Google

tari conatur virtutem illam, quam infinita bonitate Deus in Sacramentis exercet; nam etiam Dæmon, ut ſuas Vires coniungat; ſigna ſenſibilia poſtulat, ſed ſigna ſuæ indignitati apta, nempè plumas, oſſa, capillos, & ſordes huiuſmodi, quibus exigit à Maleficis obſequia verè Diabolo digna. a *Dæmones ait D. Auguſtinus illiciunt per omnia genera herbarum, lapidum, lignorum, Carminum, rituum, non ut Animalia cibis, ſed ut ſpiritus ſignis, in quantum ſcilicet hæc eis exhibentur in ſignum Divini honoris, cuius ipſi ſunt cupidi.*

Dixi plerumque à Maleficis nocendi cauſa non poni, niſi ea, quæ ſuaptè natura non conducunt huiuſmodi fini, quarè po-

a *De Civit. Dei lib.* 21. *c.*6.

potiùs mera ſigna dicēda ſunt, quàm phyſicæ Cauſę malorum indè prodeuntium; ſiquidem non ignoro Maleficos uti aliquando etiam toxico, alijſve miſturis, quæ nocendi vim habent à natura, & tunc non ſolùm malefici dicuntur, ſed etiam Venefici propter venena, quibus utuntur, ut interficiant, vel homines, vel belluas.

Verum his omiſſis, utpotè rarioribus, explicemus iàm, in quo plerumque ſita ſit ea vis, qua faſcinationes tam mira, & inuſitata efficiunt, ut quotidiana teſtatur experientia. Hæc vis procul dubio à Dæmone oritur, qui vel exteriùs aſſiſtens laboranti ex maleficijs, & faſcinis (quem uno verbo diçemus maleficiatum)

tum,) vel interiùs inſidens eius membra, malum illud efficit, vel interdum illud efficit ſolo motu locali; a vel tandem efficit adhibendo phyſicas cauſas, quarum ipſe eſt apprimè peritus, cum probè calleat, quicquid poteſt perturbare humores, animales, vitaleſque ſpiritus inficere, ſanguinem corrumpere, inſtrumenta frangere varijs muneribus neceſſaria, denique quodlibet membrum vitiare, imò ipſiſmet Cauſis naturalibus maior ineſt efficacitas, quotieſcumque aſſumuntur à Demone, ut inſtrumenta nocendi, quàm cum à principali, & naturali Agente adhibentur: ſi quidem ab illo recipiunt maiorem quamdam vim ob vehemen-

a *Abulenſ. in cap. 19. Matth. q. 90. fol. 119.*

mentiam, & celeritatem, qua Dæmon illis utitur. A fine autem, quem ſibi proponunt tàm Malefici, quàm Dæmon in huiuſmodi noxijs actionibus, deducitur diviſio Maleficiorum, quæ triplex eſt. Maleficium *Somnificum*, *Amatorium*, *& Hoſtile*. Maleficium dicitur ſomnificum, quando quis ſuperſtitioſis verbis, vel potione aliqua placidiſſimo ſomno obruitur, ut interìm poſſit rapi, vel faſcinari aliquis Infans, vel violari aliqua fæmina, vel aliud eiuſmodi ſcelus occultè perpetrari.

Maleficium dicitur Amatorium, cum quis potionibus pariter, verbis, alijſvè incantationibus excitare conatur in alteriùs animo inuſitatam amoris

a *Delrio. Diſq. l. 3. p. 1. q. 1.*

ris vim, flammamque venereę libidinis ardẽtiſſimam. In hanc ſententiam dicta putantur verba illa Prophetæ Nahum [a] *propter multitudinem fornicationum Meretricis ſpecioſæ, & gratæ, & habentis Maleficia*: & pluribus in locis huiuſmodi Maleficiorum mentionem faciunt Sancti Doctores. [b] S. Epiphanius. S. Hieronymus. S. Gregorius Nazianzenus, S. Gregorius Papa. S. Irenæus. Attamen, dùm hæc Dæmon agit, aſſenſum ab humana voluntate per vim extorquere nullatenùs poteſt, ſed ſolum phantaſiam perturbans, & per ſenſus tum interiores, tum exteriores ingerens varias cogitationes, ſubminiſtrat tale pabulum appetitui, parti videlicèt animæ inferiori, & rebelli,

ut

a *Rib. c. 3. 4.* b *Apud Mart. delr. l. cit. q 3. ſec. 2*

ut quisquis effuſis ad Deum precibus munire ſe negligat, cogi ferè ſe ſentiat, nec huiuſmodi titillationibus reſiſtere ſe poſſe arbitretur.

Tertium denique Maleficium dicitur hoſtile, cuius immediatus finis eſt nocere alteri in bonis, ſivè Animæ, ſivè Corporis, ſivè fortunæ; Præcipuè contra hoc Maleficium utpotè magìs conſuetum, & frequens afferemus remedia in hoc libello, cum præſertìm eadem remedia commodè adhibita prodeſſe poſſint etiam alijs duobus maleficiorum generibus, quæ nuper meminimus.

CAPVT II.

An verè inter Chriſtianos, & à Chriſtianis fieri poſſint, & fiant hæc Maleficia?

VErùm nè ædificium extruamus non accuratè fundatum, antequam progrediamur ulteriùs; neceſsè eſt hoc ipſum, de quo agimus certioribus argumentis comprobare. Non pauci ſunt, quibus cum ſi loquaris de Maleficis, de Veneficis, de obſeſſis à Dæmone, riſu excipiant huiuſmodi ſermones, animique nimiùm creduli levitatem putant aures præbere his narratiunculis; imò quoſdam inſolitos effectus tribuentes vel uteri morbis in Mulieribus, vel doloribus me-

lan-

lancholicis in Viris, vel imaginationi vehementi diſertè aſſerunt ſe, quoad hæc mala à Diabolo illata nihil credere, niſi quicquid, vel in Sacris Paginis, vel in Evangelio legitur. In primis ità ſentiunt Hæretici, & quidem poteſt illis ignoſci: falſæ enim illorum ſectæ nimio dedecori eſt, nullum apud ipſos reperiri remedium efficax adverſum has Diabolicas artes, & è contrario eximium Eccleſiæ Decus eſt poſſe per ſuos miniſtros eum timorem incutere Infernis nebulonibus, ut dicto audientes ſint; deſerantque illa corpora quæ inſederant. Refert [a] Teſtis oculatus Staphilus, Lutherum ſemel per oſtentationem aggreſſum Energumenum liberare eas à Diabolo minas, &

[a] *In Reſponſ. cont. Schmidelinum.*

& violentias expertum eſſe, ut falſus Propheta vix ſubterfugium invenerit; nec deinceps huiuſmodi operi manus unquam admovere auſum fuiſſe. Contrà verò adeò propria eſt Chriſtianæ, & Orthodoxæ Religionis poteſtas hæc expellēdi Dæmones, ut S. Iuſtinus Martyr, ea, tanquam indubitabili Teſtimonio, probet Chriſtianæ fidei veritatē. [a] *Nos, qui in Crucifixum credimus, Dæmonia cuncta, Spirituſque malignos abiurantes, ſub poteſtate noſtra habemus ſubditos.* Nos, ait Sanctus Martyr, qui deridemur ab Ethnicis, quod Deum colimus Crucifixum, ſumus tamen in eius nomine adeò potentes, ut poſſimus non ſolum incutere timorem omnibus Dœmoni-

B

a *Dialog. cum Triphone.*

nibus, ſed eos etiam habere ſubiectos tanquam ſubditos. Proindè mirandum non eſt, ſi Hæretici, aliæque ſectæ pro Viribus ſtudeant negare poteſtatem hanc contra Dæmones omnibus humanis viribus maiorem, conenturque Cauſis merè naturalibus tribuere dãna à Maleficijs illata. Magis mirandum eſt inter Catholicos etiam interdum reperiri, qui huic Hæreticorum ſententiæ favere videantur, credulamque levitatem putent, fidem habere huic rei, de qua loquuti, & loquuturi ſumus.

Sed primò inter iſtos credulos, & imprudentes, qui putant Magos & Dæmones maleficis, & veteratorijs artibus multa damna inferre, oportebit numerare multos legislatores, &

ine-

ineptiam reputare leges, & Canones. Plurima per Maleficos mala mortalibus, & mortem ipſam inferri, pro certo ſumitur in *l. multi*, *l. ſi excepta*, *& l. quicumque C. de Malef. & Mathem.* ubi vocantur Humani Generis inimici, & comunis hoſtes ſalutis. Nequis medicatis, ſuperſtitioſiſque potionibus ad amorem alios compellere curet, vetatur *l. eorum C. de Malef. & Mathem. l. 2. §. adiectio ad L. Corneliam de Sicarijs & l. ſi quis aliquid §. abortionis ff. de pœnis*. Præterea Sacri Canones paſsim agnoſcunt hęc Maleficia, & has artes maleficas nocendi, & præcipuè in Matrimonijs [a] *c. ſi per ſortiarias 33. q. 1.* & præſcribunt trium annorum ſpatium, experiendi

[a] *V. Farinac. in Praxi q. 20. nu. 74.*

cauſa an Maleficium ſolvatur, vel removeatur impedimentum, quo tempore elapſo, impedimentum, & Maleficium ſi perſeveret, iudicatur perpetuum, & fit ſeparatio. *Extra: tit.* de frigidis, & maleficiatis *c. finali*. Inſuper complurium aliorum huiuſmodi effectuum mentionem facit Innocentius Octavus in diplomate contra Maleficos decernens pœnas, quæ illis debentur poſtquam memoravit eorum culpas. *Suis incantationibus, & coniurationibus, Carminibus, alÿſve nefandis ſuperſtitionibus, & ſortilegÿs mulierum partus, Animalium fœtus, terræ fruges, Vinearum uvas, ipſoſque homines, Mulieres, Iumenta, Pecora, & Animalia diris, tam intrinſecis, quàm extrinſecis doloribus, &*

tor-

tormentis afficere, & excruciare, ac eoſdem homines ne gignere, & Mulieres ne concipere valeant, impedire. Similia item crimina recenſent, & ſimiles pęnas conſtituunt, Innocentius VIII. Alexander VI. Hadrianus VI. & Leo X. c. *nec mirum*, & *in 7. Decretal. tit. de maleſ. & incant.* Sin autem pariter deridendi ſunt illi, qui credunt à Dæmone invadi poſſe membra humana, ac malè exagitari, neceſsè erit inter hos recenſere graviores Theologos, & clariores Eccleſię Doctores; Id enim pro certo habetur ab Iuſtino in *Dialog.* Tertulliano *in Apologet. c.* 32. Arnobio *l.* 1. *cont.* Gent. Cypriano *ep. ad Demetri.* Lactantio *l.* 2. *c.* 16. Io: Chriſoſt. *hom.* 54. *in Math.* Auguſtino *l.* 10. *Civit. c.* 22. & *li.* 22. *c.* 22.

 8. *lib.*

8. *lib.* 16. *c.* 4. Gregorio *lib. dialog.* & expreſsè Hieronymus *in c.* 4. Math. impugnant illos, qui vi melancholiæ, & Cœli Siderum tribuunt inſolitos illos effectus, quos patiuntur Energumeni, & ait id eſſe fraudem Dęmonis, ut homines provocet ad odio habendas res à Deo creatas, ſuamque tegat malignitatem infamando ſtellas. Hoc idem uſque adeo in confeſſo eſt apud Theologos ut Abulenſis de negantibus maleficia, & diabolicas vexationes in corporibus hominum ita pronunciet: *Non conſentiunt illa, quia non bene ſentiunt de fide in c.* 19. Math. *q.* 90. *&* Cardinalis Toletus *in c.* 4. *S. Lucæ adnotat.* 54. ſic habeat: *Dæmones ingredi in humana corpora, & eis aſſiſtere, eaque vexare, adeò*

adeò ex ipſa ſacra Scriptura conſtat, ut abſque gravi, & manifeſto errore negari nequeat. Pariter affirmant Theologi communiter non ſolum reperiri Veneficos, ſed revera tranſportari à Dæmone etiam in remotas Regiones ad nocturna illa, & horrenda conventicula. Ità aſſerit Albertus magnus S. Thomas Scotus, Guglielmus Pariſienſis, Silveſter Abulenſis, Victoria, Cardinalis Caietanus, Turrearemata. Alphonſus de Caſtro. Xiſtus Senenſis, & multi alij apud Delrio *l.*5.*ſect.* 16.*nu.*5. Proindè nonnè magna temeritas eſt credulis aſcribere hos pluresque alios Viros tanta Doctrina præditos? aſcribere eos, qui legibus Mundum rexerunt, aſcribere graviores Eccleſiæ Doctores, aſ-

cribere Pontifices, Canones, Diplomata, Eccleſiam ipſam, eique non ſolum nimiæ credulitatis, ſed etiam iniuſtitiæ notam inurere? Etenim ſi verum eſſet id, quod tam audacter aſſerunt hi ſuperbi Cenſores, ideſt Maleficia, & Maleficos meras chimeras eſſe, & fabellas aniles, dum ſcimus toties ſupplicio flammarum damnatos eſſe ab Iudicibus tum Eccleſiaſticis, tùm Laicis, & Magos, & Veneficos, fatendum erit ab humanæ Iuſtitiæ Arbitris tot cõcremari non ob aliud crimen niſi obſomnium; pariter fatendum erit Sanctam Eccleſiam errare, dum huiuſmodi homines iudicat Hæreticos, & male agere, dum Coniugatos ſeparat poſt experimentum trium annorum, ut ſuperiùs innui-

nuimus, & tandem decipi, dum gloriæ Sanctorum tribuit, ut ſæpè videmus, liberaſſe à Dæmonibus obſeſſos. In publicis ijs decretis, quibus ab Eccleſia Sanctorum faſtis adſcribentur plurimi pietate ac miraculis inſignes viri, perſæpe tribuitur ijs poteſtas hæc effugandi ab Energumenis Dæmones. Et ut loquamur de rebus omnium oculis expoſitis, legimus in Divini Officij precibus de Sancto Hilarione hæc verba: *innumerabiles Dæmones in multis terræ partibus ab hominũ corporibus eiecit*. Et de Sancto Vbaldo Eugubino Antiſtite pariter ibidem ita habetur: *eius virtus præcipuè in effugandis ſpiritibus immundis elucet*. At ò præclaram virtutem, ſi Dæmones humana corpora non invadunt

dunt. O'egregiam fidem, quam meretur Eccleſia, ſi has fabulas nobis proponit. Itaque omnes hæ propoſitiones (quę quidem ſunt, vel palam abſurdæ, vel etiam blaſphemæ) legitimè inferri poſſent, ſi maleficia, malefici, & Diabolicæ in Corporibus humanis operationes eſſent ſomnia, & Chimeræ, ut iſti deriſores nobis perſuaſum volunt.

Verùm præter authoritatem adeò certam, & indubitabilem, hoc idem comprobare placet ratione. Dęmon propter naturam ſuam Angelicam prędirus eſt tum Sapientia, quamlibet humanam ſuperante, tum ea potentia, ut in Iobi libro dicatur. *Non eſt poteſtas ſuper terram, quæ comparetur ei*; Etenim ait Gloſſa; licèt peccando

ami-

amiſerit Beatitudinem; *naturæ tamen magnitudinem non amiſit; cuius adhuc viribus humana omnia ſuperat*. Imminuta quidem valdè illi eſt potentia à pœnis, & Morte Ieſu Chriſti, non eſt tamen illi omninò ſublata, itaut Deus Diabolicæ nequitiæ non indulgeat non parvam facultatem nocendi præſertìm corporibus, quibus videlicèt non dum plenè abſoluta eſt Redemptio, quam pro nobis obtulit Chriſtus Dominus. Propterea ait Apoſtolus. *Ingemiſcimus redemptionem Corporis expectantes*. Quamobrem ſi quis inſuetas illas Energumenorum agitationes neget fieri à Viribus Dęmonis, negat etiam Dęmoni poteſtatem aliquam eſſe in Corpora, ut ea exagitet, & vexet, quoties à virtute ſupe-

riori non impediatur, & coerceatur, & tamen huiuſmodi in illo potentiam ratio probat, a concedunt Theologi, aſſerunt Sancti Doctores, ut ſuperiùs expoſuimus. Adde, quod nemo ſanæ mentis aſcribere poteſt cauſis naturalibus humorum corruptorum, vel influxibus ſtellarum, ſi quis loquatur linguis ſibi alias ignotis, arcana detegat, res narret remotis in locis peractas, exactè exequatur quicquid Exorciſta præcipit, præſertim voce adeo ſubmiſſa, ut ab humanis auribus percipi minimè poſſit: Et tamen hæc, aliaque huiuſmodi frequenter ſpectamus: fatendum ergò eſt, hæc fieri à viribus ſuperioris Naturæ, ideſt Dæmonis qui in illis membris la-

a *V. Abulẽſ. in c. 19. Matth. q. 9. ſ. 118. c. 4.*

latet,& illa movet; Demum ſi incredulis hiſce redarguendis non ſufficeret id, quod ſatis ſuperque eſt,accipiamus quod dant. Aſſerunt nolle ſe alia maleficia, aliosvè Energumenos agnoſcere, niſi illos, quorum ſit mentio in Evangelio. Optimè quidem. At qui in Evangelio ſit ampla poteſtas Apoſtolis,atque Diſcipulis expellendi Dæmones ab humanis Corporibus. *Ecce dedi vobis poteſtatem ſuper omnem virtutem inimici*: Luc. 10. Affirmatur hæc ipſa poteſtas forè temporibus futuris argumentum certiſſimum ad comprobandam Chriſtianæ fidei veritatem. *Signa autem eos, qui crediderint hæc ſequentur. In nomine meo Dæmonia eijcient* Marc ult. Oſtenditur quondam eiecisſe ſe à corpo-

poribus Dæmones, ſatis non forè ad evitandam damnationis ſententiam extremi Iudicij die, ſi neglectæ interim fuerint Chriſtianæ leges. *Domine nonnè in nomine tuo Dæmonia eiecimus? Diſcedite à me, qui operamini iniquitatem*. Matth. 7. Præſcribitur etiam methodus contundendi omnes Inferorum vires, per Sacras videlicèt preces, & Ieiunium. *Hoc genus Dæmoniorum non eijcitur niſi in Oratione, & Ieiunio*. Marc. 9. Ex his ergò Ieſu Chriſti verbis in Evangelio deſcriptis, clarè patet etiam temporibus futuris Dæmones multoties habituros eſſe hanc libertatem invadendi humana Corpora, & ad extremum uſq; tempus Sanctam Eccleſiam fruituram tàm miro hoc Privilegio, nempè expellere poſſe tarta-

tareos hoſtes ab occupata ſede.

Æquum tamen videtur hac in re media incedere via; *medio tutiſſimus ibis*; nequè nimis, neq; parùm credere. Ex una parte opus eſt non tribuere omne malum Dæmoni, quemadmodum nonnullæ inſipientes Mulierculę conſuevere, de quibus dixiſſe videtur Spiritus Sāctus. *Qui citò credit levis eſt Corde*; ex alia nefas eſt obſtinata pervicacia propriæ opinionis negare fidem experientię, rationi authoritati, rectitudini conſuetudinis adhibitæ in Eccleſia, & adimere tum Sanctitati hoc Decus, tum eidem Eccleſiæ adeò manifeſtum ſignum, quo dignoſci poſſit ut vera inter tot alias falſaſque ſectas, ſcilicèt inſuperabilem poteſtatem cohibēdi Dæmones, eoſq; ab occupatis corporibus expellēdi.

CAPVT III.

Cur Deus permittat Dæmoni hanc poteſtatem vexandi Corpora humana.

ETsi arcana Divinæ Providentiæ conſilia ſunt potiùs adoranda verecũdo obſequio, quàm ſuperba curioſitate inveſtiganda, tamen vituperabile non eſt rationem quærere eius Decretorum, ut ea libentiùs amplectamur. Hac animi demiſſione quæremus hic, cur Deus permittat Dæmoni talem poteſtatẽ in Corpora præſertim Chriſtianorum, quæ cæteroquin ob ſuſceptum Baptiſmi Sacramentum adempta videntur eſſe illius ditioni. Novimus Tur-

ca-

carum filios adeò frequenter agitari ab his diabolicis vexationibus, ut ad eos ſanādos nullum inveniant eorum Parentes remedium efficacius Sacro Baptiſmate, quo etiam per vim ab aliquo Chriſtianorum abluantur. Magnæ itaque admirationi eſt quomodo hoc baptiſmi remedium non ſatis, ſuperque ſit ad præmunienda Chriſtianorum Corpora contra quodlibet Maleficium, cum ad ea ſananda ſufficiat.

Nihilominùs, ſi rectè loquamur, inveniemus tres rationes huius permiſſionis, quæ animi noſtri tumultus omnes ſedare poterunt. Prima ad probrum Dæmonis; Secunda ad bonum hominis; Tertia ad ipſius Dei gloriam. Primò igitur permittit Deus hanc Dæmoni facul-

tatem ad eius probrum, gravioremque pudorem, ut expulſus, quemadmodum ſæpè illi contingit, agnoscat infelix, quo adactus ſit à ſuperbia ſua, ut homini adeò cæteroquin imbecillo reſiſtere nequeat: imò ut formidet Exorciſtarum minas, & cogatur interdum cedere etiam Pueris Chriſtianis, qui luſtrali aqua precatorijs globulis, ſacriſque Sanctorum Reliquijs eum fugaverunt. Præterea nonnè argumentum eſt magnæ imbecillitatis tanta impelli rabie ad nocendum, nec arbitratu suo id exequi poſſe, ſed iuſſu Dei, veluti mare intra certos limites ità coerceri, ut nè porcos quidem invaderè valeat, facultate ei non facta? *Mitte nos in porcos*. Marc. 5. 12.

Hæc

Digitized by Google

Hæc eadem permiſſio eſt etiam bono, & utilitati hominis: ſic enim impedit multa peccata; & hac eadem de cauſa permittit Deus frequentiùs faſcinari pueros innocentes, tum ne contrahant illas culpas quas facile admitterent ſi ad rationis uſum pervenirẽt, tum ut eruantur ab æternis Inferorum pœnis, quas mererentur. Ab adultis verò Deus hac diabolica vexatione quærit patientiam, & perfectionem maiorem virtutis, ut accidit Sancto Iob, poſtulat maiorem Sacramentorum, & precum frequentiam; quoniam ut affirmat S. Gregorius: *Mala, quæ nos hic premunt ad Deum ire compellunt*: Quærit incrementum Chriſtianæ demiſſionis, ut agnoſcamus quàm malè ſtatueri-

erimus avertere nos à Deo, ut converteremur ad hoſtē adeò crudelem, & quàm malè excuſſerimus amabile Divinæ legis iugum, ut nos ſubijceremus tyrannidi tartarei Proditoris: Quærit noſtrorum ſcelerum correctionem: quemadmodum iam mos erat Eccleſiæ, quæ coercendi cauſa peccatores contumaces, vice excommunicationis tradebat eos vexandos Dæmonibus, ut affirmat Origenes, & fecit Apoſtolus Paulus cum illo Adultero, cuius mentionem facit in Epiſtola ad Corinthios, & cum illis alijs duobus Blaſphematoribus, quorum meminit in Epiſtola prima ad Timotheum. Quærit firmare noſtram fidem tùm contra Atheos, qui negant omne genus ſpi-

ſpiritus carentis materia, tùm contra Hæreticos, qui adverſantur veræ Eccleſiæ. Quærit corroborare ſpem, qua expectamus integram, & perfectam liberationem tum animarum, tum Corporum. Quærit tandem inflammare Charitatem, ut ex crudelitate, quam Dæmon exercet in Corpora, arguentes illam magis occultam & magis Vniverſalem vim, quam olim ille exercebat in Animas, intelligamus quantùm liberatori noſtro Ieſu Chriſto debeamus, & quàm redamandus ſit is, qui tot pœnis, tantoque ſanguine redimit nos à tam crudeli ſervitute.

Antę omnia quærit Deus incrementum gloriæ ſuæ, quæ eſt præcipua cauſa propter quam omnia diſponit, & quia

inter

inter omnia Divina attributa Miſericordia, & Iuſtitia maiorem addunt gloriam Deo, ut res hominum gubernanti, ſicut monet Propheta [*Vniverſæ viæ Domini miſericordia, & veritas*] ideò ut utramque demonſtret, permiſit Dæmoni Maleficijs torquere Corpora, & in ipſa exercere tantam potentiam; Demonſtrat miſericordiam impediendo tot mala maiora, quæ Dæmon poſſet inferre humano generi, quorum ſatis parva pars eſt malum illud, quod ab Energumenis, alijſq; per Diabolicas artes vexatis tolerari videmus. Multomagis demonſtrat infinitam Miſericordiam, dum diù tolerat horrenda peccata Maleficorum, blaſphemias execrandas, formidanda ſacrilegia, deteſtabi-
les

les iniuſtitias, Sacramentorum abuſum, dum patienter fert ab ipſis eiurari Chriſtianã fidem, renunciari Baptiſmo, ita illos ſemper agere, ut vel ſeducant animas, vel alteri noceant, conſultò peccare, & ex mera improbitate, & ea ſolum de cauſa ut iniuriam inferant Deo, conantes interim in ſe exprimere talem tartareorum nebulonum ſimilitudinem, ut inde foveri poſſit ea mutua familiaritas, quam cum illis ſtabilire ſtudent; atque ut uno verbo totum complectar, dum tolerat illud Chaos ſcelerum, quæ ſolum mente aſſequi poſſunt cõfeſſarij, ſi ad eorum pedes unquam confugit aliquis horum Maleficorum pœnitentia ductus. Quam igitur Miſericordiæ altitudinem non oſtendit

Deus

Deus tolerando huiuſmodi ſcelerum immanem cumulum? & tantomagis;quia non ſolum ea tolerat, ſed etiam quoties infelices hi reſipiſcant, & pœnitentiam agere ſtatuant, illis ignoſcit, & in amicitiam ſuam recipit, erigitque è cœno tot flagitiorum ad gratiã, & ſpem Regni Cœleſtis.

Pariter in hac eadem permiſſione, & libertate nocendi oſtendit Deus ſuam rectiſſimã iuſtitiam, & odium ſummum, quo proſequitur peccatum, puniendo illud perCarnificem adeo dirum, qualis eſt Dæmon. Ita punivit intemperantiam Sponſorum Saræ, permittendo ut ab Aſmodæo omnes ſeptem occiderentur: Ita punivit blaſphemias Alexandri, & Imenæi permittendo

ut

Digitized by Google

ut à Dæmone crudeliter vexarentur; ita punivit calumniam, qua perdita Mulier ſtuduit violare famam Sancti Gregorij Agrigentini, ut narrat Metaphraſtes; ita punivit Sacrilegia Sacramentum Communionis indignè obeuntis ut refert Sanctus Cyprianus; ita punivit contemptum cenſurarum, ut legitur de multis, quos Sanctus Vgo Epiſcopus Lincolnienſis à fidelium communione diſiunxerat, & quod maius eſt ità punit ſæpiſſimè peccata Genitorum, dum tradit vexandos Diabolo eorum filios, cæteroquin ob teneram adhuc ætatem incapaces culpæ, & ſolum aptos cruciare Parentes ſuos malo ipſo, quo agitantur. Hæc & plura alia bona, quæ longum nimis eſſet ſingillatim

enumerare, colligit Deus ab huiuſmodi facultate quam Diabolo facit, ut affirmat Sanctus Auguſtinus. *Deus nullo modo ſineret aliquod malum eſſe in ſuis operibus, niſi uſque adeo Omnipotens eſſet & bonus, ut bene faceret etiam de malo.*

CAPVT IV.

Quibus ſignis cognoſci poſſint Maleficia.

INter obſervationes medicinæ curandis ægrotis maximè utiles cenſetur cognitio ſignorum tum illius morbi, quo quis in præſenti laborat, tum illius, qui timeri poteſt in reliquum tempus; hoc autem potiori iure intelligendum eſt de graviſſimo morbo & Corporis, & Animæ, quem parit maleficium; quare neceſſe eſt de hac re breviter hic aliquid attingere.

Duo ſignorum genera obſervari poſſunt, ut in re tanti ponderis veritas pateat, & ut me-

meliùs, certiùſque adhiberi poſſint remedia; ſigna nimirum evidentia maleficij, & Diabolicæ vexationis, & ſigna merè probabilia, quæ non præbent evidentiam mali, ſed ſolam coniecturam. Ad primum genus ſignorum evidentium pertinent omnes effectus illi, qui oriri non poſſunt à viribus naturæ inferioris, ſed requirunt potentiam humana ſuperiorem, ut vel agant, vel crucient; cuiuſmodi eſt, ſi maleficiatus pluribus loquatur lĩguis, quas nunquam didicerit, ut ſuperiùs diximus, vel reſpondeat Exorciſtæ, nec tamen intelligat vim illarum vocum, quas proferri audit, vel detegat res occultas, vel ea efficiat, quæ à tali hominum genere effici non poſſent ſine auxilio Dæmonis. Si-

gna

gna verò probabilia, vel coniecturalia ſunt illi effectus, qui ſæpè fiunt viribus Dæmonis; ſed poſſunt etiam fieri à cauſis omninò naturalibus; Exempli gratia lucis fuga in eo, qui alioquìn oculis non laborat: non poſſe intueri fixis oculis Sacerdotes, & Exorciſtas: odorem vel thuris conſecrati, vel florum Altari impoſitorum pati non poſſe: coram Sacris Sāctorum reliquijs timere, ac triſtari, nulla alia præeunte cauſa: audire Evangelium, & intereſſe Sacroſancto Miſſæ Sacrificio inſueta cum animi, Corporiſque perturbatione: perpetua cruditas, quoties cibus aliquis Deo Sacratus comeditur: contorquerè horribiliter oculos, fremere dentibus, & ſpumare inſtar rabi-

Digitized by Google

bidorum canum: ſentire humeros precurri ab igne quodammodo, vel gelu, vel formicarum turma: experiri internam quamdam averſationem ab Imaginibus Sacris ſentire grave pondus, ſi quando à Sacerdotibus manus imponantur capiti: non poſſe rectè pronunciare Sacras preces, & alia huiuſmodi;

Et quidem circa hos, pluresque alios effectus, & mala, à quibus torquentur maleficiati, duo ſunt advertenda, ut veritas agnoſci poſſit; Dæmon enim ut dictum eſt ſe pro viribus occultare nititur. Primum eſt, mala, quæ Dæmon ſtudet inferre Corporibus Maleficiatorum coniunguntur plerumque cum malo Animæ, quod quidem malignus hoſtis in-

pri-

primis poſtulat ; & quidem coniunguntur hæc mala cum ingenti aliorum moleſtia, eo quod provocentur ad impatientiam tum omnes Domeſtici, tum ipſi ægroti ob inuſitatas, miſeraſque illius morbi vices: Nocent etiam Sanctioribus diebus, vel cum appropinquant feſta magis ſolemnia: coniunguntur præterea cum alienatione à rebus Sacris, vel cum varijs tentationibus præſertim contra pudicitiam, ac tres virtutes Theologicas, fidem nempè, ſpem & Charitatem. Secundò advertendum eſt, hæc ſigna, quæ ſunt alioqui ſolum coniecturalia, facilè evadere poſſe evidentia, ſi accidat ut ceſſent, vel redeant imperante Exorciſta, aut imponente manus: Quomodo

autem

autem id fieri poſſit à nobis explicabitur suo loco. Proinde univerſim dici poteſt, antequam pronunciemus ægrotum vexari maleficio, vel hoc indicari à prædictis ſignis, quæ forte deprehenſa in aliquo fuerint, magna prudentia rem eſſe penſandam, ne poteſtas hæc imperandi omnibus Inferorum Diabolis, & qualibet humana maior, exponatur ludibrio Incredulorum.

CAPVT V.

De remedijs contra Maleficia. Et primùm de Exorciſtæ poteſtate

IN veteri lege noluit Deus remedio carere ingens hoc malum vexationis diabolicę, cum etiam inter Hebræos fuerint Exorciſtæ, qui poterant expellere à Corporibus Energumenorum Dæmonia, ut colligitur ex Ioſephi Hebræi Hiſtoria, *l.*8.*c.*2.*Antiq.* imò ex ipſo Evangelio Sancti Lucæ *c.* 11. & Sancti Mathæi *c.* 12. multo magis debebat Deus tali remedio inſtruere Eccleſiam ſuam, quandoquidem miſerat in terras Divinum filium hoc conſilio, ut ſolveret, & aboleret

omnes fraudes, & omnia opera Dæmonis. [a] *In hoc apparuit filius Dei, ut diſſolvat opera Diaboli*.

Vt benè intelligatur hoc remedium, ſtatuendum eſt prius, Sacrum Exorciſtæ Ordinem eſſe verum Sacramentum. Id probatur conſenſu communi [b] Theologorum tum veterum, tum recentiorum cum D. Thoma in quartum ſententiarum Diſtinctione 24. & multomagis confirmatur authoritate Concilij Florentini, & Tridentini. Concilium Florentinum poſtquam dixit Ordinem eſſe ſextum Sacramentum, & mate-

riam

---

a *Io. 3. 8.* b *Bonau. in 4. diſt. 24 a 2. Vict. de Sacr. queſ. 226 Bellar. t. 3. de Sacr. Ordinis c. 6. 7. 8. Gonınch diſ. 28. d. 6. Valēt. t. 4. diſ. 9. q. 1. p. 4. Sa V. ordo. n. 1 Albertus Riccar. Sotus Gabriel Paludanus Capſe ol. Maior apud Tanner. t. 4. diſ. 7. q. 2. dub. 2.*

Digitized by Google

riam ipſius eſſe id, quod porrigebatur Ordinato in ſua ordinatione, ponit exemplum in Sacerdote, in Diacono, & Subdiacono, & addit idem eſſe intelligendum de alijs Ordinibus Minoribus. Ità pariter Concilium Tridentinum ſeſſione 20. can. 2. numerat Septẽ Ordines; poſtea verò can. 5. abſque ulla differentia abſolutè affirmat Ordinem eſſe Sacramentum. Tandem Ordines Minores quoque non poſſunt iterari, ergò imprimunt characterem: ergò ſunt Sacramenta. Ex his præmiſſis rectè infertur, Exorciſtæ ineſſe poteſtatem, quantum in ſe eſt, & in actu primo efficacem, ad expellendum Dæmonem à Corporibus & forè ſemper efficacẽ in actu ſecundo, ſi concurrant omnes

debitæ circumſtantiæ, cum ſit poteſtas Sacramentalis virtute ſanguinis, meritorum, & promiſſionum Ieſu Chriſti collata illi per Sacramentum, quod eſt ſignum practicum, & operatur id quod ſignificat. *Accipe* ait Epiſcopus in ordinatione Exorciſtæ porrigens illi librum Exorciſmorum; *Accipe, & commenda memoriæ, & habeto poteſtatem imponendi manus ſuper Energumenos, ſivè Cathecumenos, ſivè baptizatos.*

Præterea confirmatur id diſtinguendo duo genera poteſtatis in Eccleſia contra infeſtationes Diabolicas, alteram ordinariam, alteram extraordinariam. Extraordinaria numeratur inter eas gratias, quæ dicuntur gratis datæ, & communicantur ad arbitrium Spiritus

Digitized by Google

ritus Sancti, quemadmodum cætera bona, & reducitur ad id quod vocatur, operatio virtutum. Ordinaria eſt illa, de qua loquimur, & communicatur Exorciſtæ per Sacramentum Ordinis, quo Chriſtus, & eadem Eccleſia inſtituere curat Miniſtrum idoneum contra Dæmonum vexationes, quæ adeò nocent non ſolum Corpori, ſed etiam animæ, & adeò impediunt ne benè recipiantur Sacramenta, & præcipuè baptiſmus, & Euchariſtia, quæ finis eſt omnium aliorum, & ne conſervetur gratia poſtquã benè ea recepta fuerint *Vidoneos nos fecit Miniſtros novi teſtamenti*.

Tandèm hæc eadem efficacia apparet ex verbis, quibus Exorciſta ſuam exercet poteſta-

ſtatem in Exorciſmis, quę proferuntur tanquam abſolutum aliquod Imperium, & præceptum. *Ergo Maledicte Diabole exi ab eo*; Demonſtrans, ait D. Thomas, ſuas voces non ſolum ſignificare, ſed etiam agere, & operari id, quod dicunt; aliter ſi Sancta Eccleſia non agnoſceret in ſuo Miniſtro magnam hanc authoritatem collatam illi contra Dęmones, non proponeret verba imperantia, & præcipientia ab eo proferenda contra execrandos illos hoſtes, ſed ſolum verba deprecantia erga Deum.

Non habet igitur Exorciſta nudum Miniſterium legendi aliquas preces ſupra Energumenos, nequè habet ſolum poteſtatem increpandi Dęmones

nes

in 4. 6. q. 12. art. 2.

Digitized by Google

nes, & accelerandi eorum diſceſſioné à Corporibus, ſed habet imperium, & virtutem cæleſtem eos expellédi, & quando eius præceptum debitas habet circumſtantias,& rite fit, non poſſunt Dæmones illi reſiſtere, quemadmodum arbitratu ſuo reſiſtunt homines; a quia imperat illis, ut Miniſter Dei, & ut inſtrumentum Sanctæ Eccleſiæ, ex quibus infertur eius operationes eſſe præcipuè operationes Dei,& eiuſdem Eccleſiæ, quam vincere, & ſuperare non poſſunt Inferorum vires. *Portæ Inferi non prævalebunt adverſus eam.*

Et quidem clariora fiunt hactenùs dicta ab eo loquendi modo, quo utuntur Patres, &

Do-

a V. Sanch. in Dec. l. 2. cap. 42. nu. 16. & Valen. 22. diſp. 6. q. 8. p. 2. ex Caſtro vi Exorciſm.

gitized by Google

Doctores, qui pro certo habent Exorciſtis ineſſe virtutem Divinam contra Infernos hoſtes.

Dæmones ait Cyprianus, *à nobis adiurantur, & retorquentur ſpiritualibus flagris, & verborum tormentis de obſeſſis Corporibus eÿciuntur*. Et alibi b, *Adiurati per Deum verum à nobis, ſtatim cadunt, & de obſeſſis corporibus exire coguntur. Videas illos noſtra voce, & operatione Maieſtatis occultæ flagris cædi igne torreri, eiulare, gemere, deprecari*. Et alibi apertè Divinam dicit poteſtatem Exorciſtarum. c *Per Exorciſtas voce humana ex poteſtate Divina flagelletur, & uratur, & torqueatur Diabolus*. d Sanctus Cyrillus Hieroſolymitanus quoq; aſſerit ab Exor-

ciſtis

a *Ep. ad Deme*. b *de Idol. vani*. c *Ep. 76*. d *Catbec*. 2.

ciſtis virtute Spiritus Sancti expelli Dæmonia,[a] & Sanctus Auguſtinus affirmat exorcizare non eſſe aliud, niſi expellere per virtutem divinam ſpiritum immundum à Corporibus. *Exorcizare eſt per Divinam virtutem immundum ſpiritum adiurando expellere.* Et hęc eſt illa poteſtas, quam idem Sanctus Auguſtinus *lib. 83. qu.* 79. dicit publicam, & imperialem legem, & poteſtatem ſummi Dei, ut imperet Angelis rebellibus; & illa, quam etiam D. Iuſtinus, quæſt. 40. ad gentes dicit, vim inviſibilem, & ſuperiorem ſenſibus ad terrorem Dæmonis, quando Eccleſia illis imperat per Exorciſtas, quibus Vgo inter Theologos dedit nomen excellentius

a *Aug. l. 1. de v. 1. Bapt.*

tius imperij ſpiritualis ſuper ſpiritus immundos. *Exorciſtæ habent Imperium Spirituale ſuper immundos Spiritus, ut eos de Corporibus obſeſſis eijciant.* (De Sacramentis *lib. 2. par. 3. cap. 8.*) Et Abulenſis poſtquam conſideravit eam proportionem, & Analogiam, quæ intercedit inter poteſtatem Sacerdotis, dum Euchariſtiam conſecrat, & poteſtatem Exorciſtæ, dum Dæmones expellit, ita concludit. *Ita in Exorciſtis, quanquam verba, quæ ipſi proferunt non habeant ex natura ſua aliquam efficaciam ad expellendos Dæmones de Corporibus, prolatis tamen illis verbis, quæ etiam in forma dedit Deus, illicò Dæmones eijciuntur de Corpore, & hoc quia Deus* [a] *promiſit, quod prolato ſuo nomine ita fieret.* Duo poſ-

a 1. *Reg. c. 16. q. 41.*

poſſunt hic obijci, quæ non ſunt diſſimulāda. Primum, non eſt omninò indubitatum Ordines minores, atque adeo Exorciſtatum inter Sacramenta connumerandos; Si quis ergò hoc neget cum Durando, corruet fundamentum allatæ Doctrinæ. Fateor Durandum, cum paucis alijs, quibus quandoq; non arrident, quæ omnibus probantur, Ordines minores inter Sacramenta non collocare; at non ideò corruit fundamentum iam ſtabilitum; quinimò neque nutat. Nam ex unanimi Patrum, & Theologorum ſenſu, Chriſtus Eccleſiæ poteſtatem fecit expellendi Dæmones è Corporibus, ut patet *Math.* 10. *Luc.* 10. *Marc.* 15. maximè cum ait: *In nomine meo Dæmonia eicient* Neque

hoc

Hoc imperium Eccleſiæ negabit aliquis, niſi qui velit illam poſt habitam Sinagogæ, quæ hoc Imperio donata eſt olim, ut palam faciunt illa verba Salvatoris. *Si ego in Belzebub eijcio Dæmonia, filij veſtri in quo eijciunt?* ut etiam ſuperiùs innuimus. Hanc ergo poteſtatem infernis hoſtibus formidādam dicenda eſt Eccleſia communicare Exorciſtis, cum eos per Epiſcopum inſtituit, tanquam ſuos miniſtros contra Rectores tenebrarum; atque adeò, & ſi quis non acquieſcat communi Theologorum ſententiæ, poteſtatem hanc conferri ex vi Ordinis tanquam Sacramenti, fateri ſaltem debet conferri ex voluntate Eccleſiæ, cum ait formans Exorciſtam; *habeto poteſtatem imponendi manus ſuper Emergumenos.* Al-

Alterũ quod opponitur eſt planè conſtare non eſſe contra Dæmones ſatis efficacem poteſtatem hanc Exorciſtæ, dum huiuſmodi præceptis non rarò illi reipſa reſiſtunt. Sed reſpondetur reſiſtentiam Diabolicam præcepto Exorciſtæ non oriri à virtute, quam habeat Dæmon in ſe contra poteſtatem Miniſtri Eccleſiæ, ſed oriri ex defectu diſpoſitionum, quas legitimum exercitium huiuſmodi poteſtatis requirit, vel in Agente, ideſt in Exorciſta, vel in ſubiecto, ideſt in maleficiato, ut clariùs innoteſcet ex his quæ dicenda ſuperſunt.

CA-

CAPVT VI.

De diſpoſitionibus, quæ requiruntur in Exorciſta, ut curet Malefitia, & primum de eius fide.

Quilibet Miniſter, ut ſui muneris partes laudabiliter impleat, methodum ſervare debet à Domino ſibi pręſcriptum Cum igitur ſit Exorciſta Miniſter Ieſu Chriſti, & Sanctæ Eccleſiæ delegatus contra Infernos tyrannos, ut vidimus, miniſterium ſuum exercere debet iuxta inſtructionem ſibi traditam, ut eius verba illam habeant efficaciam, quæ promiſſa eſt à Reparatore noſtro. *In Nomine meo Dæmonia eÿcient.*

Hæc inſtructio traditur in Evãgelio, in quo explicata eſt ratio, qua agi debet, & reduci poteſt ad duo capita, nimirum ad vivam fidem Exorciſtæ, & ad rectumq́ uſum authoritatis eius contra Dæmones. Explicabimus hic breviter primum, alterum ſeponentes in proximum caput. Primò loco requirit Deus ab Exorciſtis fidem.

Cognoſcitur id manifeſtè in reſponſione, quam Chriſtus Dominus dedit diſcipulis, cũ interrogatus fuit, quarè ipſi non potuiſſent expellere Dæmonem ab illo Lunatico, ſicuti eiecerant ab alijs obſeſſis. a *Quare nos non potuimus eÿcere illum?* Et ille quidem apertè reſpondit; *propter incredulitatem veſtram*; propter veſtram mo-

a *Math.* 17. 18.

modicam fidem; quià ſi habueritis in veſtro corde tantam fidem, quantum eſt granum Synapis, dicetis huic monti, ideſt, ut interpretatur Beda, huic obſtinato, & ſuperbo Dęmoni diſcede hinc, & ſtatim diſcedet. *Si habueritis fidem ſicut granum ſynapis dicetis monti huic tranſi hinc illuc, & tranſibit.* Sed quid hoc nomine fidei ſignificatur, nè decipiamur ſimilitudine vocabulorum? Tria ſignificantur, ut in ſimili docet Suarez de fide *diſp. 8. ſect. 1. nu. 3.* Primò Divinam Omnipotentiam indubitatè credere, & veritatem promiſſionum eius, cum enim Chriſtus ſuis proprijs verbis promiſerit Eccleſiæ, & per illam Exorciſtis, non defuturum ſuum auxilium illi præcepto, quo impera-

perabitur Dæmonibus nomine ſuo, eius divinum promiſſum deficere non poteſt. *Ipſe Dominus aſcendens in Cœlum promiſit, ſe nunquam illorum invocationi defuturum dicens, in nomine meo Dæmonia eijcient, ait Alphonſus de Caſtro. V. Exorciſ.*

Alterum, quod continetur in hoc vocabulo fidei eſt, indubitatè credere prædictam Omnipotentiam Dei, & veritatem eius promiſſionum hac peculiari in re, quam Exorciſta habet præmanibus, nempè ſibi obedientem fore Dæmonem, & in illis circumſtantijs adeſſe, quicquid ad hoc obtinendum neceſſarium eſt. Non nego tamen ſatis eſſe, ſi huiuſmodi iudicium ſit moraliter certum, & quantum ſufficit ad excludendam omnem dubitationem

quæ digna ſit reprehenſione, & qua deſtruatur debita confidentia: ſatis eſt itaque ſi Exorciſta certò credat cum hac conditione à Dæmone videlicèt ſibi obediendum, ſi adſint ea quæ requiruntur tum ab Exorciſta, tum à Maleficiato, & ſimul prudenter exiſtimet hæc omnia reipſa adeſſe; Tandem tertium, quod concluditur in hoc vocabulo fidei eſt quędam fiducia, quæ oritur in voluntate, & etiam ipſa dicitur fides, transferendo nomen Cauſæ ad effectum, ut ait a Sanctus Thomas, & provenit tum ab illa fide, velut univerſali, quam primo loco expoſuimus; & qua credimus Deum Omnipotentem eſſe, & veracem, tum ab eadem fide, quam exercemus in

a 1. 2. 9. 40. *a* 2. *ad* 2.

in re particulari, & quam ſecundo loco numeravimus. Totum id continetur in Vocabulo fidei, quæ neceſſaria eſt Exorciſtæ, & hæc licet pendeat ab auxilio gratiæ, nihilominùs videtur ferme eſſe in noſtra poteſtate, eam tali auxilio obtinere, & ſuo tempore eius actus exercere, dum scimus à Chriſto Domino pluries reprehenſos fuiſſe Diſcipulos, alioſque, quod hac fide carerent, nunquam verò reprehenſi fuiſſent, niſi in eorum poteſtate fuiſſet eam fidem modo prędicto obtinere, & niſi ſua culpa digni fuiſſent ea reprehenſione.

Verùm hic inſurgit duplex difficultas contra prædictam Doctrinam: prima eſt; cum pertineat vexatio diabolica ad

quæ digna ſit reprehenſione, & qua deſtruatur debita confidentia: ſatis eſt itaque ſi Exorciſta certò credat cum hac conditione à Dæmone videlicèt ſibi obediendum, ſi adſint ea quæ requiruntur tum ab Exorciſta, tum à Maleficiato, & ſimul prudenter exiſtimet hæc omnia reipſa adeſſe; Tandem tertium, quod concluditur in hoc vocabulo fidei eſt quędam fiducia, quæ oritur in voluntate, & etiam ipſa dicitur fides, transferendo nomen Cauſæ ad effectum, ut ait a Sanctus Thomas, & provenit tum ab illa fide, velut univerſali, quam primo loco expoſuimus, & qua credimus Deum Omnipotentem eſſe, & veracem, tum ab eadem fide, quam exercemus
in

a 1. 2. q. 40. a 2. ad 2.

in re particulari, & quam ſecundo loco numeravimus. Totum id continetur in Vocabulo fidei, quæ neceſſaria eſt Exorciſtæ, & hæc licet pendeat ab auxilio gratiæ, nihilominùs videtur ferme eſſe in noſtra poteſtate, eam tali auxilio obtinere, & ſuo tempore eius actus exercere, dum ſcimus à Chriſto Domino pluries reprehenſos fuiſſe Diſcipulos, aliosque, quod hac fide carerent, nunquam verò reprehenſi fuiſſent, niſi in eorum poteſtate fuiſſet eam fidem modo prędicto obtinere, & niſi ſua culpa digni fuiſſent ea reprehenſione.

Verùm hic inſurgit duplex difficultas contra prædictam Doctrinam: prima eſt; cum pertineat vexatio diabolica ad

malum pœnæ, & non ad malum culpę, non potuit Chriſtus reddidiſſe ita efficacia præcepta Exorciſtæ, etiam adhibita fide debita, ut obtineant ſemper ſuum effectum; cum vel publicæ, vel privatæ utilitatis intereſt, liberationem Energumeni non fieri.

Aliqui Doctores putarunt poteſtatem Exorciſtę, quantum ad Dei legem ordinariam ſpectat, nunquam effectu ſuo carere, quod ſi reipſa Dæmon non obediat Miniſtro, aiunt ex aliquo fidei defectu id ſemper oriri. [a] *Quod igitur non ſemper accidat, ut invocato nomine Ieſu Dæmon egrediatur, minima fides ipſius invocantis eſt in Cauſa.* ait Caſtro V. Exorc. Sed placet ſic clariùs reſponde-

a *apud Valent. tom. 3. diſp. 6. q. 8. p. 2.*

Digitized by Google

dere difficultati ſuperiùs allatæ. Iam dictum eſt, ut Energumeni liberatio fiat, opus eſſe poteſtatem Exorciſtæ adhiberi cum diſpoſitionibus, & circumſtantijs debitis. Vna igitur ex circumſtantijs eſt, liberationem huiuſmodi eſſe utilem bono tum privato animæ, tum publico Eccleſiæ. *Non petitur in nomine Salvatoris, quicquid petitur contra rationem ſalutis;* Ait Sanctus Auguſtinus, & ità poſſumus dicere etiam nos. Non præcipitur in Nomine Salvatoris, quicquid eſt contra rationem ſalutis. Formula imperandi Dæmonibus, à Chriſto perſcripta ſuis Miniſtris, eſt imperare in nomine eius. *In nomine meo Dæmonia eijcient.* Quicquid igitur contrarium eſt huic nomini ſalutis, non in-

cluditur in formula preſcripta, & in Chirographo illo, quo ſtabilita eſt à ſervatore noſtro ſuorum Miniſtrorum Iuriſdictio. Ex hoc autem nihil deduci poteſt contrarium Doctrinæ ante expoſitæ de efficacia, & neceſſitate fidei. Etenim quotiescumque non expedit liberatio Energumeni, vel Deus permittit defectum debitæ fiduciæ in Miniſtris, aut in Maleficiato, [a] vel ſine ulla eorum culpa ipſe Deus non concurrit cum illis ad huiuſmodi fiduciam habendam (ſemper enim ille primus excitat voluntatem humanam, ut laudabiliter confidat) vel auferet illis cogitationem, aut opportunitatem procedendi ad ultimam expulſionem, vel tandem utetur

a *V. Abul. in c.17. Math. qu.163.*

tur aliquo ex innumeris illis modis, quibus voti composſieri certò poteſt citra læſionem humanæ libertatis. Quarè nunquám accidet, ut adſit debita diſpoſitio fidei, & Exorciſmus ſuum non ſortiatur effectum.

Non omittam hic quoque hoc monere. Quandoquidem diabolica Corporis agitatio coniungitur ferè cum plurima animi vexatione, raró eveniet, ut liberatio à Maleficio utilis non ſit Animæ: quare ab hac exceptione ſatis infrequenti, ſumendum non eſt argumentum tepiditatis vel in fide, vel in remedijs opportunis adhibendis, ſed expediet exiſtimare ſemper liberationem huiuſmodi eſſe convenientem, quãdo manifeſta indicia nobis non oſtendant contrariam volun-

tatem divinam.

Altera difficultas contra ſuperiùs dicta ſita eſt in hoc: cum requiratur prædicta fides tam in Exorciſta, ut diximus, quàm in Maleficiato, ut inferiùs dicetur, non apparet quid ampliùs operetur hæc poteſtas Miniſtri à Sacro Ordine ipſi collata; nam etiam ipſa deficiente ſola fides per ſe ſufficit, ut debellentur omnes Dæmones.

Cum fides eſt in Anima in gradu Heroico dubitari non poteſt, quin apta ſit obtinere effectus etiam maiores quacumque liberatione à Maleficijs, ſed prius dici poteſt, fidem minus perfectam coniunctam cum poteſtate Exorciſtæ ſufficere ad expellendos ab Energumeno Diabolos, quod effi-

efficere ipſa ſola non poſſet. Præterea poteſtas Ordinis eſt ex ſe valde efficax ad obtinendas in ſuo exercitio illas gratias actuales, quæ neceſſariæ ſunt, ut ritè operemur: quarè ad ſolvendam difficultatem propoſitam dici poteſt Exorciſtam à poteſtate ſibi collata, dum Sacro Ordine initiaretur diſponi ad concipiendam fiduciam opportunam in actu exercendæ ſuæ poteſtatis contra Dæmonem cogendo, & expellendo illum à loco ſuo. Tandem reſpōdere poſſumus hanc eamdem poteſtatem Ordinis eſſe magnum fundamentum ad ſtabiliendum prædictam fiduciam etiam quatenùs ad nos attinet cooperari Divino auxilio. Etenim dum Exorciſta agnoſcit ſe veluti Miniſtrum

Chriſti, qui munitus armis Cœleſtibus deſtinatus eſt ab Eccleſia ad pugnandum contra Tartareum hoſtem, quam generoſitatem Spiritus & fidei animo non concipit? *Tu venis ad me cum gladio & haſta, & Clypeo. Ego autem venio ad te in nomine Domini*, [a] poteſt ille quidem dicere veluti alter David huic Giganti Tartareo. Tu venis contra me inſtructus armis tuæ nequitiæ, & tuarum fraudum, hæc ſunt arma prorſus vitrea, ſi comparentur cum illa inſuperabili virtute, qua Deus aſſiſtet iuſſis meis, quibus tibi imperabo in eius nomine, cuius nunc vices gero; Et hæc poteſt eſſe una ex rationibus, quarè Statutum fuit in Concilio Laodicenſi [b] nullum au-

a 1. *Reg.* 17. b *Can.* 24. & *Can.* 26.

audere Energumenos exorcizare, præter Exorciſtas, qui Sacro Ordine ritè ſuſcepto redditi ſunt ad hoc idonei ab Eccleſia: Exiſtimantibus Sanctiſſimis illis Patribus, nullum Chriſti fidelium abſque fundamento debere ſe credere ſufficienter inſtructum fiducia, quæ neceſſaria eſt, ut vincatur in hac pugna.

Digitized by Google

CAPVT VII.

De recto uſu poteſtatis requiſito in Exorciſta.

SEcundo loco requiritur in Exorciſta rectus uſus ſuæ authoritatis, ita ut non prætergrediantur limites pręſcriptos ſuę poteſtatis. Tota poteſtas Exorciſtæ eò ſpectat, ut expellat Dæmonem à Corporibus, quę ille poſſidet; quo fit ut illa præcepta, quæ vel opponuntur huic fini, vel ipſi non conducunt, ſint aut illicita, aut vana. Inter illicita numerabimus primò. Exorcizare abſq; ullo ſigno probabili operationis Diabolicæ; quoniam hoc pacto poteſtas, & Ordo Exor-

ciſtæ

ciſtæ exponitur manifeſto a dedecori. Secundo percontari Dæmonem de rebus vanis, & inutilibus, & cum illo confabulari, quod eſt idem ac velle cum illo commercium inſtituere, b vel ab eodem quęrere res occultas, aut non neceſſarias, quod eſt habere illũ tanquam Magiſtrum.

Tertio interrogare de c Authore Maleficij quod idem eſſet, àc exponere nomen alterius graviſſimæ infamiæ, & anſam præbere Dæmoni aliquem calumniandi; Cùm enim ille non teneatur reſpondere, credi poteſt fore, ut ille verum non dicat.

Quarto imperare d Dęmoni ſub pæna excommunicationis, per-

---

a *Laym.t.9.c.14.n.5.* b *Sanch.in dec.l.2.c.42.n.25.* c *Sanch.l.c.* d *Sanch.16.n.32.*

perindè ac ſi ille eſſet in Eccleſia militanti, & quaſi hoc non inferat iniuriam ipſi Eccleſiæ, dum Sacras eiuſdem cenſuras exponimus deriſioni diabolicæ.

Quinto adhibere ſimulationes, ut clarè agnoſcatur, an nè quis revera ſit maleficiatus, an potius id ille ſibi perſuadeat, & etiam fingat: Exempli gratia adhibere oſſa alicuius Animalis, vel alicuius demortui, quaſi eſſent ſacræ reliquiæ: Super imponere capiti maleficiatorum librum profanum, ac ſi eſſet liber Exorciſmorum, aut Evangelium, & his ſimilia excogitare; quibus ſi fortè qui curandus eſt perturbetur, & moleſtiam aliquam preſeferat, opinātur aliqui evidenter colligere omne eius malum eſſe fi-

Digitized by Google

fictum, & à phantaſia. Verùm id nullo modo fieri debet. Primo, quia via hæc agnoſcendi veritatem eſt indecora; dedecet enim Miniſtros, quibus eſt virtus terrendi Diabolum, uti fraudibus, & mendacijs. Deinde quia huiuſmodi via inutilis eſt fini, qui quæritur, nimirum patefaciendi veritatem; nam Dæmon qui optimè novit quomodo ſe res habeat; facilè poteſt eludere fraudem fraude, & ut aſſequi poſſit quicquid tantopere deſiderat, nempè latere, fingere poteſt ſe valdè pati ab applicatione, & contactu mẽtitarum reliquiarum, ne maleficiatus, & circumſtantes confugiant amplius ad remedia ſalutaria Eccleſiæ, & exiſtiment, malum diabolicum eſſe malum imaginarium.

In-

Digitized by Google

Inter vana, & ſuperflua primò numerabimus interrogare Dæmonem an homo ille ſit verè maleficiatus, nam cum pro certo habeatur vice illius hominis Dæmonem loqui, nonnè deridendus erit qui velit interrogare de re, quam ſumit pro non dubia?

Secundo relegare ſeriò Dæmonem in aliquam ſolitudinem, illumque ibi alligare; quia Chriſtus Dominus promiſit quidem ſe auxiliaturum, ut eijciatur à Corporibus Dæmon, non ut relegetur. *Dedit illis poteſtatem ſpirituum immundorum, ut eijcerent eos* Math. 10. Ex quibus verbis deducitur, ut adnotat Abulenſis, totam poteſtatem communicatam Exorciſtis in Dæmones in id unum tendere, ut eos eijciat

à Corporibus, *Poteſtas eorum ſe extendebat ſolum ad eÿciendos eos à Corporibus*. Nec dicas ab Angelo Raphaele relegatum fuiſſe Aſmodæum in Ægypti deſerta, ut narratur in Tobiæ libro, quia Angelus ſuperior, ſua virtute naturali detinere poteſt in aliquo loco Angelum inferiorem, quod fieri nequit ab Exorciſta.

Tertio præcipere Dæmoni (quod quidem à nonnullis fit) cæterorum Corpus illud agitantium, Duci, & Anteſignano, ut reliquos ſocios ſecum abducat, vel præcipere Lucifero, ut eos expellat; ſin autem hi fuerint contumaces, iubere ab eo magis cruciari. [b] Hoc præceptum iuxta opinionem magis [c] pro-

a *q.16.in c.10.Math.* b *Palaus de Adiur. & iſp.4.p.4 nu.9.* c *Sanch. l.c. nu. 2.*

probabilem eſt illicitum; quia petit beneficium à Dæmone, ſed etiam ſi licitum eſſet, ut nonnullis placet, quis eorum levitatem non videat, dum ille Exorciſta, qui à Dæmonibus minoribus, & inferioribus obedientiam extorquere non poteſt, exigere contendit illam à Dæmonibus ſuperioribus, & qui timet, ut ita dicam, satellites, vult increpare eorum Ducem?

Quarto inter vana, & superflua à nonnullis numeratur, interrogare Dæmonem de ſuo nomine, & an ſint plures, an unus tantùm in eo Corpore; de Cauſa, qua invaſerit maleficiatum, de die, & hora, qua ſit eum relicturus; & ubi condita ſint maleficij ſigna, & his ſimilia. Verùm id quanam ratio-

Digitized by Google

tione damnari poteſt ut ſuperfluum, dum probatur gravibus Auctoribus apud Sanch. *in Decal. l. 2. c. 42. n. 23.* & dum Rituale Romanũ admittit; immo lex in praxim has interrogationes deducit? Quarè dicendum erit eas, ſicuti abſolutè neceſſariæ non ſunt expellendo ſemper Dæmoni, ac deſtruendo Maleficio, ita aliquando eſſe valde utiles. Itaque interrogare Dæmonem de ſuo nomine prodeſſe poterit, ut Exorciſta ſciat, quem ex illis execrandis ſpiritibus alloqui debeat: interrogare de numero prodeſſe poterit, ut ſciatur, an ſigna Maleficij plura ſint, an unum tantùm, interrogare de cauſa invaſionis prodeſſe poterit, ut cognoſcatur an Maleficium factum ſit ad tempus, an

in

in perpetuum; interrogare de die, & hora diſceſſionis prodeſſe poterit, ut ſciatur, quomodo inter Dæmones, & maleficium conventio facta ſit & pactum: Pariter ſcire ſigna Maleficij, & ea deſtruere, & comburere prodeſſe poterit, tum ut diſſolvatur idem pactũ, ſi hac conditione fortè initum fuit (Leſs. *l.2.c.44.dub.6.*] tum ut diſponatur meliùs maleficiatus, certamque putet ſuam liberationem. Cæterum nihil horum poteſt dici prorſus neceſſarium Exorciſtæ, qui benè inſtructus ſit fide, & noverit poteſtatem, quam à Chriſto, & ab Eccleſia recepit, dum Sacro Ordini initiaretur, ut diximus: quarè ſcire negligens nomen Dæmonis, cauſam ejus ingreſſus, numerum, conven-
tio-

tiones factas in maleficio, & alia huiuſmodi, magno impetu actus eiuſdem fidei, aliquando abſolutè imperabit in Nomine Ieſu Chriſti omnibus Spiritibus, qui Corpus illud exagitant, licet ibi adeſſent omnes Diaboli; riſu excipiet omnes eorum conventiones; nihili faciet ſigna maleficij quærere, ne ulla in re voluntatem Dæmonis obſecundet, qui per huiuſmodi artes, & machinamenta tueri contendit poteſtatem ſuam, & remorari, vel impedire Exorciſtæ poteſtatem, cui ſubeſſe cogitur. Ita refert D. Hieronymus in vita *S*ancti Hilarionis, aſſerente Dæmone ſe non poſſe exire à Corpore cuiuſdam Puellæ, niſi ab Oſtio Domus, quam hęc incolebat, ſublata fuiſſent ſi-

gna maleficij, quibus obligatus fuerat fœminam cruciare; his neglectis, & nulla interpoſita mora, Sanctum virum imperaſſe nefario Dæmoni in virtute Nominis Ieſu Chriſti, eumque ſtatim expulſum fuiſſe.

Proindè ut hactenùs dicta paucis complectamur, poteſtas eijciendi Dæmones, quæ facta eſt Exorciſtis, non ſita eſt in longis precibus, & prolixis Exorciſmis recitandis ſuper Energumenos, excipe preces & Exorciſmos, & formam traditam in Rituali Romano, quæ omnia maximi facienda ſemper ab Exorciſtis, nemo ſanæ mentis unquam vocabit in dubium; ſed hoc unum requirit, ut imperetur Dæmoni in Nomine Ieſu Chriſti, vel Sanctiſſi-

ſimæ Trinitatis, quod neceſſarium, vel utile eſt propoſito fini expellendi ab obſeſſis corporibus Dæmones; confirmante interim Exorciſta hæc præcepta vivida cognitione, tum authoritatis ſuæ, tum muneris, quo fungitur tanquam Miniſter Dei, tum demum victoriæ, quam Chriſtus Dominus ab omnibus infernis hoſtibus reportavit. Sanctitas autem morum, ieiunium & oratio de quibus fit mentio, cum dicitur: *Hoc genus Dæmoniorum; non eijcitur niſi in oratione & ieiunio*. Math. 17. eouſque neceſſaria sunt, ut fides hæc validiſſima impetretur, quæ omnibus tartareis poteſtatibus dominatur. Abulenſ. *in c.* 17. Math. *q.* 171.

CAPVT VIII.

De diſpoſitionibus, quæ requiruntur in Maleficiato, ut liberetur à Maleficio.

ILlæ diſpoſitiones, quæ requiruntur in Exorciſta, ut efficacem reddat ſuam poteſtatem, requiruntur in Maleficiato, magis quàm in quolibet alio: Nos verò ut rem aliquo pacto ordinemus, eam in quatuor partes diſtinguemus; Exponémus quomodò maleficiatus diſponi debeat in ijs, quæ ſpectant primò ad Deum, ſecundò ad Exorciſtam, tertiò ad Dæmonem, quartò ad ſe ipsum.

Ex ijs, quæ ſpectant ad Deum, fides, & fiducia neceſsaria multo magis eſt Maleficiato, quàm

quam ipſimet Exorciſtæ; quam obrem, cum Chriſtus Dominus dixit Apoſtolis, eorum incredulitatem fuiſſe Cauſam, cur non potuerint eijcere Dæmonem à Puero illo Lunatico; *propter incredulitatem veſtram*, ut ante obſervatum fuit, multo acriùs increpuit poſtea Parentem eiuſdem pueri, & qui eum comitabantur, appellans eos generationem incredulam, & perverſam, ac tædio affectus cum illis verſandi, eoſque diutiùs tolerandi, ait, *O generatio incredula, & perverſa, quouſque ero vobiſcum, uſquequò patiar vos*. Interea debet maleficiatus attentè conſiderare, Deum eſſe ſummè potentem, ut expellat repentè mille legiones Dæmonum, etiamſi à totidem vexaretur, abſque minima eo-

rum reſiſtentia, & eſſe infinitè ſapientem, ut cognoſcat omnes fraudes, & actus, quibus celare ſe vellent illi hoſtes Inferni; Et eſſe infinitè bonum, ut res à ſe creatas eruat à quolibet malo. Et eſſe ſummè fidelem, ut ſtet promiſſis; Quarè cum fidem ſuam obſtrinxerit, affirmans ad expellendos ſpiritus rebelles ab obſeſſis Corporibus ſe opem ſuam præbiturum ijs præceptis, quæ à ſuis Miniſtris in ſuo nomine proferentur: *In Nomine meo Dæmonia eijcientur: Dedi vobis poteſtatem ſuper omnia Dæmonia*; dubitari non poteſt quin hæc promiſſa ſit impleturus. Ab hac conſideratione orietur illa fiducia, quam etiam ſuperiùs diximus ſignificari Nomine fidei, & eſt quædam robuſta ſpes auxilij

Di-

Divini orta in voluntate ab actibus repetitis eiuſdē fidei, per quam Anima prò certo habet Deum non ſolum poſſe ob ſuam Omnipotentiā, ſed etiam velle ob ſuam bonitatem, & fidelitatem concedere, quicquid expediet ſaluti noſtræ. Tandem hæc ipſa diſpoſitio fidei, vel fiduciæ, ſemper augeſcet, ſi maleficiatus cōfugiat ad implorandum precibus Divinum auxilium; magis enim, magiſq; in dies confidet, Deum adfuturum auxilio ſupplicantis, & impugnaturum Tartareos illos hoſtes, qui odio habent, & blaſphemant Creatorem ſuum, & incitati hoc odio ad res creatas lædendas ſeſe convertunt.

Hæç autem diſpoſitio fidei, & fiduciæ debet ſecundo loco à maleficiato extendi ergà

Exorciſtam eſſe Miniſtrum Dei, & eius actiones præcipuè tribuendas Deo, in cuius nomine ille agit, & imperat: quarè Dæmones cogentur illi obedire; Si enim non obediretur Miniſtris Dei, non obediretur ipſi Deo. Proinde ſicuti Deus certo concurrit cum Sacerdote abſolvente pœnitentem, cum hic eſt ſufficienter diſpoſitus; ita pariter certo concurrit ad liberationem Maleficij, quotieſcumque nulla deſit ex debitis diſpoſitionibus. Neque verò, ſi quando contingat, ut præcepta Exorciſtæ ſuo careant effectu, debilitari propterea debet fides, vel fiducia in Exorciſta, aut in Maleficiato; imò debet potiùs augeri; ſiquidem quod Dæmones, vel illi parere cunctentur, vel parati ſint, vel

Digitized by Google

vel omnino detrectent hanc obedientiam, prorſus oritur à maiori, vel minori eorum diſpoſitione. *Quod autem non ſemper fiat, ut invocato Nomine Ieſu Dæmon egrediatur, minima fides ipſius invocantis eſt in Cauſa, nam ſi perfectè crediſſet, hæc & maiora feciſſet.* a Ità affirmat Alphonſus de Caſtro magni nominis Author, & probat adnotando promiſſionem illam. *In Nomine meo Dæmonia eÿcient* pertinere ad perfectam fidem iuxta antecedentium verborum ſenſum, *Signa autem eos, qui crediderint, hæc ſequentur. In Nomine meo &c. & ad hos ſolos in fide perfectos Dei promiſſio pertinere videtur*: Eodem modo Sanctus Cyprianus *Adiurati Dæmones*, ait, *vel exiliunt*

a *lib. 6. adver. hæret. V. Exorciſ.*

liunt a *ſtatim, vel evaneſcunt gradatim, prout fides patientis adiuvat.*

Præterea erga Exorciſtam perfecta intellectus, & voluntatis,& exequutionis obedientia neceſſaria eſt. Et ita agnoſcendo eum,ut Miniſtrum Dei, & omnia illius iuſſa diligentiſſimè exequendo voluntatem ſuam ad Exorciſtæ voluntatem accomodare debet Maleficiatus, expoliãdo ſe,ut ita dicam, omni propria voluntate, ut maiora adimat Dæmoni Arma, quibus nos oppugnat, nempè noſtram inordinatam voluntatem; Proindè etiam ipſe Maleficiatus confirmet integrè præceptum quodlibet, quo Exorciſta imperet Dæmoni, nec quolibet interno animi motu

a *Tract. 4. de Idol. vanit.*

motu averti ſe ſinat ab eo, quod Dei Miniſter proponit, vel imperat, imò expediet etiam hos ipſos animi motus apertè manifeſtare, ut Dæmon maiori probro afficiatur, eiuſq; machinamenta ad nihilum redigi poſſint.

Tertio loco extendet Maleficiatus hanc ſuam fidem erga vires Dæmonis, ſibi in Animum inducens, & ſi malignus ille naturaliter tãta polleat vi, nihilominus propter peccatum ipſius, ab Ieſu Chriſti pœnis, & morte imminutam eſſe hanc illius poteſtatem, itaut exerceri non poſſit iuxta furorem, & rabiem Dæmonis, ſed ſolum iuxta Divinæ providentiæ permiſſionem, ad Divinam gloriam, & ad rerum creatarum bonum, & commodum, ut ante dictum eſt.

Poſtremò de ſe ipſo credere debet Maleficiatus, malum ſuum à vexatione diabolica oriri, quãdo id illi affirmatum fuerit ab Exorciſta, alioquim ſi infirmitatem ſuam à Cauſis Naturalibus partam putare velit, illos fidei, & fiduciæ actus producere non poterit, qui requiruntur, ut vidimus, tanquam diſpoſitio ad efficaciam præceptorum, quæ ab Exorciſta contra Dæmonem fiunt pariter, dum illius opinio Exorciſtæ iudicio adverſa eſt, nõ pugnabit una cum illo contra Dæmonem, ſed potius una cum Dæmone contra illum. Et quoniam plerunque evenit, facultatem aliquem vexandi factam Diabolo, eſse in pœnam alicuius criminis; Maleficiatus diligenti Confeſſione, & repeti-

petitis Contritionis actibus, non ſolùm omnem culpam gravem, ſed peccatorum Reliquias deſtruere omni ſtudio curare debet. Refert Ioannes Diaconus in vita S. Gregorij, tres à Dæmone agitatos, ſimul ac Sancto Pontifici crimina ſua confeſſi fuerunt, protinus liberatos fuiſse, cum verò unus ex illis octies negaſſet furtum à ſe factum, ait idem Author octies ab agitatione Diabolica vexatum fuiſſe, donec patefacto crimine, redditaque re per furtum ſublata Dæmon receſſit; Quod ſi curandum eſt, ut veteres culpæ deleantur, multomagis caverdum, ne novæ admittantur: quare Maleficiatus non ſinat ſe à Dæmone decipi, credens maleficium ab hoc, vel illo homine ſibi fa-

ctum fuiſſe. Primò, quia non ſolùm facile eſt in hoc decipi, imò etiam in re tanti ponderis, & quæ ſecum trahit tantum dedecus, & infamiam, facile eſt temerè iudicare; deinde quia facile eſt odij, & vindictæ actus concipere; tandem quia quicumque fuerit Maleficus, ſi Maleficiatus fidem, & fiduciam ante explicatam habuerit, & Exorciſtæ mandatis perfectè obedierit, omne maleficij ligamen ſtatim ſolvetur, atque omnis diabolica vexatio ceſſabit.

CAPVT IX.

Proponitur Methodus ſervanda ab Exorciſtis in curatione Maleficiatorum.

TRes ſunt Exorciſtæ operationes in Maleficiorũ cura; Prima dicitur Diſcretiva, qua videlicèt diſcernendum eſt, an malum ſit naturale, an diabolicum. Secunda dicitur inſtructiva, qua diſponendus eſt Maleficiatus ad exercendã fidem, & ea omnia, quæ eius curationi neceſſaria ſunt. Tertia dicitur expulſiva, qua Dæmon ab inſeſſo Corpore eſt expellendus; His tribus partibus tria reſpondent præceptorum genera, quibus uti debet Exor-

ciſta contra Dæmones, videlicet præceptũ explorativum, lenitivum, & expulſivum. Vtile igitur erit præſertim tyronibus Methodum facilem hæc exequendi proponere: à prima igitur parte, nempè à Præcepto explorativo incipiemus;

Si Exorciſta nullum evidens, ſed ſolùm probabile vexationis diabolicæ ſignum deprehenderit, verumque ſicuti neceſſe eſt agnoſcere voluerit, ut maleficiatum diſponere poſſit ad veræ fidei actum; ita ſe geret. Poſtquam brevem precationem una cum ipſo maleficiato ad Deum effuderit, & Apoſtolorum symbolum recitaverit, & Spiritum Sanctum invocaverit, aſpiciens fixis oculis infirmum, manumque eius capiti imponens, ſecretò præ-

cipiat Dęmoni hac conditione, ut ſi ipſe illius mali eſt Author, ſignum aliquod edat, agitando tunc hominem illum coram ſe. Præceptum iſtud ità fermè fieri poteſt. *Ego N. Miniſter Chriſti, & Eccleſiæ in Nomine Ieſu Chriſti præcipio vobis Spiritus immundi, ſi qui latetis in Corpore huius hominis à Deo creati, vel ſi quomodo eum vexatis, ut ſtatim mihi præbeatis aliquod ſignum evidens, & certum præſentiæ veſtræ agitando hominem hunc, vel coram me efficiendo aliquid ex ijs, quæ priùs me abſente efficere in eo ſoliti eratis.* Hoc præceptum fieri debet viva fide, & excitando memoriam muneris illius, quo Exorciſta fungitur, nempè Dei Miniſtri, & Eccleſiæ inſtrumenti contra Dæmones; ut autem ſit ef-

efficax expediet perſuadere ægroto, ut hanc ipſam fidem concipiat, & illum certiorem facere illius poteſtatis, quam ob Sacrum Ordinem Exorciſta in Dæmones habet, & Diabolo nullas vires eſſe ut reſiſtat, cum illi imperatur in Nomine Ieſu Chriſti. Præterea utile erit non ſolùm proferre præceptum hoc lingua latina, ſed etiam voce adeò ſubmiſſa, ut ægrotus percipere non poſſit; & ita agnoſci poterit, an verè à Dæmone Corpus illud agitetur. Tandem, ſciendum quoque eſt reperiri aliqua Maleficia, quæ dicuntur poteſtativa, in quibus Dæmon nec invadit membra, nec aſſiduè ineſt Maleficiato, ſed ſolùm certis temporibus redit ad illum vexandum, cum igitur fieri poſſit, ut

adve-

adveniēte Exorciſta, malignus, & callidus hoſtis recedat, ne cogatur quæſitum ſignum edere, oportet ab Exorciſta non ſolùm Dæmonem præſentem adiurari præcepto ſuo, ſed ſimul imperari viva fide, ut ſi fortè ille adſit, ſtatim accedat, & exequatur quicquid illi prę-cipitur, videlicèt ſe manifeſtet, aliquid ex ijs efficiendo, quæ aliàs efficere ſolet. Hæ cautiones ſunt neceſſariæ, quia nobis res eſt cum Inimico, qui aſtu, & calliditate eò pervenit, quo arte, & virtute pervenire non poteſt, ſin autem ea fides adſit, quæ requiritur tum ab Exorciſta, tum à Maleficiato, nullus dubitandi ſupereſt locus, quin Dęmō poſtulatum ſignū edere teneatur, ſine quo ulteriùs procedi nō poteſt, cū ſtatui nequeat, ā malū à diabolo fiat.

CAPVT X.

Proponitur Methodus diſponendi Maleficiatum ad liberationem.

IN hac ſecunda parte magiſquam in qualibet alia laborandũ eſt Exorciſtæ, ut finem ſibi propoſitum obtineat liberandi Maleficiatum: excitanda proindè eſt in illo fides, & fiducia duplici via, nempè tum cognitione vivida Cauſarum, unde diximus oriri fidem, & fiduciam huiusmodi; tum experientia; Revocet itaque in memoriam Exorciſta munus miniſtri Dei, quod obit, certamque credat promiſſionem illam, qua Deus ſe potiſſimè auxi-

auxiliaturum ſpopondit præceptis in ſuo nomine factis, & memor ſit poteſtatis ſibi communicatæ in Sacramento Ordinis; & ita pro certo habeat Dæmones reſiſtere non poſſe, quãdo neque ex parte Exorciſtæ, neque ex parte Maleficiati fides deſit; Eodem modo magnam in Maleficiato fiduciam excitare curet, qua ille certò credat adfuturum ſibi auxiliũ Divinum; memorare itaque poterit quanto amore Deus proſequatur res à ſe creatas, quàm facile ſit illi eas adiuvare, quomodo promiſerit à ſe id præſtitum iri opportuno tempore; quomodò dum in Terris degeret adhuc mortalis, nullum unquam reiecerit, qui ad illum confugerit imploraturus auxilium, præſertim con-

tra

tra Dæmones. Hæc eadem diſpoſitio ſidei, & fiduciæ augenda eſt in maleficiato per experientiam hoc modo. Imperetur ut dictum eſt Dæmoni, ut aliqua ex vexationibus alias conſuetis torqueat hominem illum, poſteà verò imperetur ut deſiſtat: Tartareus enim ſpiritus exequetur id ſubitò, quando adſit in Exorciſta, & in maleficiato debita fides; Hic itaque videns hanc obedientiam ita promptam, magis magiſque augebit fidem, maioremque ſpem concipiet liberationis ſuæ, dum conſiderat, eum, qui obedientes ſibi Dæmones reddere poteſt in re illa particulari, eamdem ab illis obedientiam exacturum eſſe alia in re, & ſi eos poteſt cogere ut aliquid agant, cogere

etiam

Digitized by Google

etiam poſſe, ut omninò recedant; Imo hac eadem de cauſa poterit Exorciſta iubere, Dæmones obedire eidem Energumeno, qui proinde hoc præcepto nixus, & viva fide munitus, formans pollice Crucis ſignum ſupra vexatam illam partem Corporis, ità dicat. *In Nomine Ieſu Chriſti impero tibi Dæmon maledicte, ut diſcedas ſubitò ab hac parte, in qua modò me vexas, ita ut ceſſet repentè omnis dolor*. Huic præcepto obediet Dæmon, & ita obediendo magis magiſque demonſtrabit Exorciſtę authoritatem, & fidei efficaciam, & ipſe Maleficiatus diſponetur magis ad liberationem.

Non erit verò ſemper in omnibus hominum generibus par hic labor, ut in eos inducatur debita diſpoſitio. In ali-

quibus enim, ut in rudioribus erit minor, in alijs maior, præſertim in tribus hominum generibus, ſcilicèt in magnis peccatoribus, in hominibus duræ cervicis, & naturaliter obſtinatis, & in ijs, qui à primis ſuæ ætatis annis ſunt à Dæmone obſeſſi. Ab his poſtremis incipere placet.

Ideò Chriſtus Dominus interrogare voluit Patrem iuvenis à Dæmone, & quidem muto, vexati, *quantum temporis eſt, ex quo ei accidit?* ut infelix Genitor, dum confiteretur, filium ſuum huiuſmodi calamitati aſſueviſſe, tanquam conſueto naturæ morbo, cum uſq; à primis annis in eam incidiſſet, maiorem agnoſceret neceſsitatem ad Chriſtum confugiendi, & magis vivam fidem conciperet. *Si potes credere, om-*

nia poſſibilia ſunt credenti. Proindè cum genus hoc maleficiatorum aſſueverit aſſentiri cuicumque rei, quam excitando phantaſiam obijcit Dæmon, & cum habitum fecerit oppoſitum fidei, & docilitati in maleficiato requiſitæ, neceſsè eſt deſtruere huiuſmodi habitum actibus contrarijs valdè intentis, & iteratis, & præcipuè his duobus. Primò confugiendo ad Deum; ſecundò deteſtando Dæmonem, & eius fraudes. Plurimum tamen proderit, ſi Exorciſta aliquam precationem inſtituat, quæ ab Ægroto ſæpeſæpius recitetur, maximo pietatis, & religionis ſenſu: ſatis autem ad rem videtur eſſe ea, quæ proximè ſequitur. *Domine mi Ieſu Chriſte refugium meum, conſolatio mea, meaque*

ani-

animæ spes, per tui ſanguinis merita ab hoc execrando ſpiritu me defendas, neque tantas illi vires permittas, ut meam mentem, aliasque potentias meas inferiores, ſuis fraudibus, & mendacijs turbet: cordis mei imbecillitatem reſpice: malumque habitum conſentiendi malignis inimici mei perſuaſionibus averte; & quoniam tuæ crucis virtute eum viciſti, oro ut tuæ immenſæ Miſericordiæ effectus experiar, ut in æternum te laudare valeam Amen. Pariter expediet aliquod breve dictum deſcribere, frequenter dicendum, quo ille deteſtetur Dæmonem hoc ferè modo.

O execrande animarum deceptor, ò mei, & tui conditoris hoſtis, nunc à me diſcedas; tuis enim mendacijs fidem habere nolo;

lo; diſcedas in Nomine mei Domini Ieſu Chriſti, cui cor, meamque animam dono.

Hoc tempore formet ſæpe pollice ſignum Crucis, ſupra cor, & ſupra quamlibet aliam partem, quam Dæmon vexaret, atque his actibus aſſiduè iteratis diſponetur ad liberationem.

Alij verò qui difficilè liberantur, quia difficilè ſinunt ſe rectè inſtrui, ſunt ij, qui naturaliter sũt obſtinati, eo quod nunquam adduci poſſunt, ut credant, morbum ſuum oriri à Dæmone, ac proindè non à Medico, ſed ab Exorciſta petendam eſſe curationem. Et quidem ſi quæ remedia ſpiritualia admittunt, ſi quos exorciſmos adhiberi ſinunt, utrumque præſtant in gratiam conſan-

ſanguineorum, & amicorum huiuſmodi remedia proponentium, non impulſi verò deſiderio, ut per ipſa ſanentur, deficiente prorſus illis ea fide, & fiducia; quæ eorum curationi neceſſaria eſt. Quod ſi convicti ab experimentis, quibus Exorciſta detegit diabolicas operationes, hanc fidem concipiunt, vix diſceſſit ipſe Exorciſta, cum eorum fides deficit, & iterum credunt, quæ ſibi placent. Contra huiuſmodi homines, præter Orationis remedium, experientia adhibenda eſt, præcipiendum videlicèt eſt Dæmoni, ut modo hominem illum vexét, modo ceſſet à vexatione, & ita evidenter demonſtrandum eſt, operationem illam penitus eſſe diabolicam. Ita quidem agendum eſt Exor-

ciſtæ,

ciſtæ, ut maleficiatus aſſuefiat revocare, & removere talem vexationem, imperando Dæmoni in Nomine Ieſu Chriſti, & coniungendo ſuam voluntatem voluntati, & authoritati ipſius Exorciſtæ. Sin autem aliquando Dæmones promptè ſibi obedire non videat, vitio tribuat ſuæ modicæ fidei, à qua Dæmon reſiſtendi vim accipit. Proderit etiam ab Exorciſta maleficiati Domeſticos in fide erudiri; ut ipſi quoque perſuadere poſſint miſero homini id, quod revera eſt, eumque adiuvare, ut infelicem conditionem ſuam agnoſcat.

Tandem tertiũ hominum genus, quod peculiari inſtructione maximè indiget, ſunt magni peccatores; iſti enim validiùs poſſidentur à Dæmo-

ne in ſuorum criminũ pœnam. Horum remedium eſt Pœnitentia tum interior, tum exterior, qua Divinæ iuſtitię ſatisfacientes, ſuam obtinent liberationem, diſponendo ſe ad recipienda illa efficaciora gratiæ auxilia, quæ requiruntur ad concipiendam vivam fidem, & robuſtam fiduciam, quas totiès diximus neceſſarias eſſe, ut præcepta contra Dæmonem pronunciata vim ſuam habeãt. Præſcribat igitur Exorciſta huic hominum generi, ut Cõtritionis actus ſæpiſsimè eliciant, præterita ſcelera deteſtando, præſcribat Ieiunium aliquod, vel aliam Corporis afflictationem ipſius viribus accomodatam; mandet ut frequentiùs in Dei precationibus ſeſe exerceant, Sacra Templa invi-

inviſant, Sacramenta adeant; aliaque imperet, quæ magis animam Deo coniungunt, & Corpori ſunt moleſta.

In præſcribendis verò his, alijſque animi, Corporiſque exercitationibus caveat ſemper Exorciſta, nè plus æquo maleficiatum oneret, alioquin illi animus, ſalutiſque recuperandæ voluntas deficiet; imò animum ſemper illi addat, & cum eo agat vultu hilari, & læto, non imitando illos, qui ſolent Energumenos verberare, & iniurijs onerare dolorem dolori addentes, debitoſque modeſtiæ terminos excedentes. Appareat igitur, ea à nobis præſcribi potiùs, ut conculcetur Dæmon, quàm ut maleficiatus affligatur. Proinde opportunius eſſe videtur

contra Dæmonem ipſum agere, illum obiurgando, eique ſua damna, ſuaſque pœnas exprobando; quod cum audierit ipſe Maleficiatus, fidem ſuam excitabit, & augebit. Aliquam hic formulam adijcere mihi placet.

Nonnè recordaris execrandæ Dæmon te propter tuam ſuperbiam æterna ignei Carceris pœna damnatum eſſe? An ignoras te merum nihil eſſe, te nihil poſſe, & ne capillo quidem rerum creatarum nocere poſſe, niſi per Deum tibi liceat?

Nonne recordaris te à Cruce Chriſti Domini victum fuiſſe, nec eſſe cur tuas fallacias formidet, qui in Divina protectione confidit? licet ſim Peccator, nihilominus non ignoras, me eſſe Dei Miniſtrum, eaque in te poteſtate præ-

præditum, ut etiam invitus mihi cogaris obedire, & me timere. Hæc, aliaque verè dicta prodere, ut pudore afficiatur malignus ſpiritus, & ſimul diſponatur is ad liberationem, qui difficiliùs curaretur.

Concludam hoc Argumentum tradendo duo monita Exorciſtis, qui adhùc eſſent inexperti. Primum de loco, alterum de tempore exorcizzandi. Quoad locum, ſicuti immorandum non eſt cum fœminis, vel in loco ſolitario, vel remotis arbitris, ut omne periculum, & omne peccandi exemplum evitetur, ità non expedit eligere publicũ Templum, quo magna concurrat populi Turba, viſendi magis, quam pietatis, & religionis ſtudio, & ubi modica multo-

rum ſides poſſet facilè inſer-vire Dæmoni, ut validè ac diutiùs reſiſtat. Proindè videtur locus aptior eſſe aliquod Templum ſolitarium, vel niſi aliunde prohibeatur ſecretum Oratorium, aut eiuſdem Maleficiati Domus, in qua ante aliquam ſacram imaginem, & adſtãtibus aliquot ægroti amicis, & Conſanguineis, facilè poterit tam hos, quam illum, & in ſide erudire, & habere Amicos non contrarios operationibus, & præceptis, quibus adiurandus eſt Dæmon. Quoad tempus vero exorcizandi, nolunt aliqui id fieri æſtate, neque Autumno, timentes ne Dæmones aliquã contra Campos tempeſtatem excitent: ſed hac in re iſti nimis tribuunt Dæmoni; quaſi verò, ſi vim

ille

ille non habet,ut contra Exorciſtæ Præcepta eo in Corpore permaneat, quod ſemel inſedit, indè expulſus nocere poſſit;& ſi Dei Miniſter malignum illum ſpiritum cogere poteſt, ut diſcedat,non poſſit eumdem cogere, ut abſque ullo damno, ac detrimẽto diſcedat. Quemadmodum igitur, ſicubi vetitum ſit, ne palam, & publico Miniſterio exorcizetur, obediendum eſt eo tempore, ita extra hãc circumſtantiam non eſt vanè timendum, quandoquidem eadem fide, ijſdem præceptis, & eadem authoritate adeo Dæmoni formidanda, turbinis, grandinis, procellarumque nocumenta impediri poſſunt. Hoc quidem obſervandum eſt quantum ad tempus, nè præceptis Dæmo-

nem adiurare incipiamus eo tempore, quo maleficiatus eſt valdè perturbatus, tunc enim ille animum non advertens inſtructioni, neceſſariam fidem non concipiet, neque incumbet, ut par eſt ad ſperandum in Domino. Eadem de Cauſa neque Exorciſta huiuſmodi præcepta enunciare tunc aggrediatur, cum ipſe eſt turbatus, vel mente ſummopere vagatur, ſed prius ipſe ſe colligat, revocetque in mentem poteſtatem in ſacro Ordine acceptam, poſtulet à Deo fiduciam inimico ſuperando neceſſariam, & in primis animi demiſſionem exerceat Chriſtianam, propriam agnoſcens indignitatem, neceſſitatemque auxilij ſupernaturalis, ut ab hoc bello victor redeat; atque

his

his armis munitus, audax, & alacer ad pugnam contra Infernos tirannos proſiliat.

CAPVT XI.

Proponitur Methodus eÿciendi Dæmonem per ultimum præceptum expulſiuum.

FInis omnium Exorciſtæ operationum eſt expellere Dæmonem per authoritatem in Ordine acceptam, ut per præceptum in Nomine Ieſu Chriſti pronunciatum; ideò multo magis cautè procedendum ei eſt, nè intempeſtivè præcepto huiuſmodi prolato, ſua hac authoritate abutatur.

At quomodò tempus hoc

agnoſcetur? Duobus modis agnoſcetur; primò ſi facilè, & aſſiduè Dæmon obediat alteri præceptorum generi, nempè lenitivo, à quo tum maleficiati diſpoſitio conijcietur, tum imminutio virium, quibus Dæmon reſiſtere poſſet. Sin autem ſtatim ac Exorciſta ſpiritui maligno imperat, ut in partem ſecedat, vel in alia ad obſeſſi Corporis membrum ſe transferat, ille obediat, & ſi huiuſmodi obedientia videatur; ſtatim ac ipſe quoque Maleficiatus hoc ipſum imperat, ſignum erit omnia eſſe in ultima diſpoſitione ad perfectam liberationem. Secundò; hæc diſpoſitio agnoſci poteſt interrogando ipſum Energumenum, & eam colligendo ex illius reſponſis. Priùs igitur

Exor-

Exorciſta interroget quidnam in phantaſia obijci ſibi ſentiat à Dæmone, & quomodò ei reſiſtat; Dæmon enim ad conſuetas ſuas fraudes confugiens maleficiatorum menti ſuggerere ſolet; primo ipſum eſſe obſtinatum, & nunquam fidem habiturum; ſecundo Dæmonem ſimulaturum diſceſſionem, nunquam autem verè diſceſſurum; tertio diſceſſurum quidem, ſed non modo; quarto nolle Deum, ut diſcedat; quinto oportere priùs maleficij ſigna reperire, quibus alligatus eſt Dæmon; ſexto denique ſi diſcedere coactus fuerit, allaturum læthales dolores maleficiato.

Huiuſmodi opiniones excitat malignus hoſtis in Animo Maleficiati, ut fidem impediat,

ſi autem illis reſiſtet maleficiatus, clarè conijcietur, eum proxime diſpoſitum eſſe, ut liberetur: Si enim Dæmonem ampliùs non timebit, at contemnet riſu excipiens has ipſas opiniones, nulloque pacto reſponſum illis dare curabit, & contra Dæmonem proteſtabitur, nolle ſe loqui cum Apoſtata rebelli, benè diſpoſitus erit: Præterea ſi liberari maximopere optabit, & ſponte, & humiliter de hoc Exorciſtam rogabit, & ſi mentem ſemper magis tranquillam, conſcientiam ſemper magis quietam, imaginativam ſemper magis claram, loquendi uſum ſemper magis liberum experietur, indicium erit eum ad liberationem benè eſſe diſpoſitum.

Pa-

Pariter eiuſdem liberationis ſignum certum colligi poterit ex modo, quo Energumenus ſe gerit erga Exorciſtam, nempè ſi magnam illi exhibebit reverentiam, quoties eum videt, ſi illi facie læta accedenti obviam ibit, ſi gratias aget laborum, quos ille ad eum liberandum toleravit, ſi de ſua liberatione loquitur tanquam de re certa, deſiderans, ut tempus illud citò adveniat, ſi demonſtrabit eum Dei Miniſtri loco habere, magnique facere, ut pareſt, authoritatem eius, & in malignos ſpiritus poteſtatem; Tandem eadem diſpoſitio conijcietur ex ijs, quæ ſpectant ad Deum nimirum ſi maleficiatus indignum ſe putet, qui liberetur, ſeque commendabit piorum viro-

virorum precibus,ut hanc gratiam obtineant, ſi Domino gratias aget,cum meliùs ſe habuerit, ſi libenter ſermones audiet de illis cauſis, quibus augetur in corde noſtro maior, ac maior confidentia inDivino auxilio, & in divinis promiſſionibus. Hic eſt ille ſtatus, in quo conſtitui debet maleficiatus priuſquam Exorciſta utatur contra Dæmonem ultimo præcepto expulſivo. Cum igitur huc pervenerit maleficiatus, & ab examine antecedenti, & ab experimentis factis agnoſcatur tum eius diſpoſitio, tum obedientia, qua maligni ſpiritus parere coguntur præceptis Exorciſtæ, ſtatuetur dies liberationi deſtinata, multum autem expediet pręmittere ipſi aliquod ieiunium, vel

ali-

aliquam aliam Corporis afflictationem, & pium aliquod Orationis Exercitium, ut impetretur tum Exorciſtæ, tum maleficiato totum id, quod deficeret fidei, & fiduciæ, quæ inferno hoſti expellendo eſt neceſtaria; & ità intelligendũ eſt, quod Chriſtus Dominus dicit. *Hoc genus Dæmoniorum non eÿcitur niſi in Oratione, & ieiunio*: quamvis enim abſolutè loquendo ad eiectionem huiuſmodi ſufficiat poteſtas coniuncta cum diſpoſitionibus, de quibus hactenùs loquuti ſumus; nihilominùs neceſſe eſt aliquando prædictas diſpoſitiones deeſſe, niſi aliquo voluntariæ caſtigationis, & pietatis exercitio locus illi pręparetur.

Cum tamen aderit hora perficiendæ rei, duabus fraudibus

ſolet Dęmon opus perturbare; prima eſt varios ſerere ſermones loquendo per os Energumeni ut, quo ad eius fieri poteſt, Exorciſtam illaqueat, cogatque mente vagari, quarè proderit ſilentium illi indicere imitando Chriſtum Dominũ, qui, ut refert D. Lucas; *non ſinebat ea loqui*; atque hoc tum maximè agendum eſt, cum Dęmones Exorciſtam laudarent, quod facereplerumque ſolent, ut eum ad iactationem, & ſuperbiam inducant, ſimilemque ſibi reddant, atque adeò indignum, per quem Deus Miracula, & prodigia efficiat. Altera fraus eſt Maſiciati phantaſiam perturbare, nè aures advertat, eoſque producat voluntatis actus, qui requiruntur. Hoc impedimentum quoque

tolli-

tollitur præcepto, & ut maiorem vim habeat, proderit illud vulgari lingua pronunciare, ut probè intelligatur, & ab ipſo Maleficiato confirmetur. *In Nomine Ieſu Chriſti impero tibi ò Execrande Dæmon, ſivè unus, ſivè plures eſtis, ut cùm debeatis ab hoc homine diſcedere, eum in ſtatu naturæ ſuæ conſentaneo relinquatis, eius potentias nō turbetis, neque ſenſus interiores, neque exteriores, nec ullam eius Corporis partem crucietis, neque ullum ſive illi, ſive alijs, vel ante, vel poſt diſceſſum damnum, & noxam inferatis.* Tandem utile erit curare, ut maleficiatus fidei ſuæ breviter, & frequenter innovet actus hoc ferè modo.

Credo ab Ieſu Chriſto, & à Sancta Eccleſia traditam eſſe Exorciſtæ, cum Ordinem ſuſciperet, pote-

poteſtatem in vos omnes ò Execrandi Dæmones, & per ipſum, quando ego meis partibus non deſim, vos omnes hinc certò eÿcendos eſſe, itaut nullam me ampliùs vexandi vim habeatis.

Credo etiam vos ò nefarÿ ſpiritus cogendos eſſe, ut etiam mihi obediatis, voſque diſceſſuros eſſe in virtute illius promiſſi, quo Chriſtus Dominus pollicitus eſt, Dæmones expellendos eſſe à quolibet, qui in eius Sanctiſſimo nomine vivam fidem habeat. In nomine meo Dæmonia eÿcient. Credo inſuper vos ò maligni victos eſſe à pœnis & morte Ieſu Chriſti, nec habituros vim ullam me deinceps vexandi, ſi ego in eius nomine, & Divina protectione perfectè confidam. Credo Deum ut omnipotentem poſſe, ut infinitè ſapientem ſcire, ut infinitè bonum,

& ſi-

& fidelem in ſuis promiſſis velle liberare me à veſtris viribus, ò Tartarei, & execrandi ſpiritus, qui adeò ſtudetis nocere tum Corpori, tum Animæ meæ, ſcio me, omne malum meruiſſe meis peccatis, ſed modò eorum me pœnitet, & hac ipſa de Cauſa adimi veſtræ poteſtati deſidero, nè iterum ad peccandum redeam.

Abſolutis his imperet maleficiato Exorciſta, ut genua flectat una cum omnibus Adſtantibus; atquè invocato Spiritus Sancti auxilio, & Sanctiſſimæ Virginis, Angeli Cuſtodis, aliorumque Sanctorum Patronorum interceſſione ità præceptum pronunciet.

Ego Miniſter Ieſu Chriſti & Eccleſiæ in Nomine Sanctiſſimæ Trinitatis, atque in virtute eiuſdem Ieſu Chriſti impero vobis ò ſpi-

ſpiritus execrandi quotquot hactenùs vexaſtis hominem hunc à Deo creatum, ut modò nulla interpoſita mora ab eo diſcedatis, neque ad eum, ſivè interiùs, ſivè exteriùs vexandum ampliùs recedeatis, neque ullam in eius Corpus poteſtatem ampliùs habeatis, quia ſic vobis impero in Nomine Patris, & Filij, & Spiritus Sancti. Præceptum hoc fide maximè viva proferendum eſt ab Exorciſta; priùs tamen revocet in memoriam Ieſu Chriſti promiſſa, munus, quo tunc fungitur, in quo quidem merum eſt inſtrumentum Chriſti Domini, qui ſua Divina Omnipotentia totum opus efficere debet: Quarè Dæmoni imperet, quaſi victoriæ ſecurus, & contra illum agat tanquam Iudex contra reum ligatum, & con-

convictum. Nihilominus quoniam ſuæ poteſtatis effectus à diſpoſitionibus toties memoratis dependet, ut certior fiat, an Dæmon ab homine illo verè receſſerit, iubeat eum ſedere, atque hilari vultu dicat, ſe quidem iudicare, eum iam curatum eſſe, maioris tamen cautionis cauſa ultimum adhùc experimentum faciendum eſſe, ut ſi quis error interveniſſet ſuppleri poſſit. Interroget igitur hominem, an certò credat forè, ut Dæmones obedire debeant, & reſpondente illo à ſe id planè credi, tunc proferat præceptum hac conditione. *In Nomine Ieſu Chriſti impero tibi Spiritus execrande, ut ſi quam poteſtatem habeas vexandi ut ante, hominem hunc à Deo creatum, indicium mihi præbeas abſq; ulla*

Digitized by Google

ulla mora eum vexando. Si prolato hoc præcepto nullum patitur homo ille ex ijs effectibus, quos priùs experiri conſueverat, iudicari poterit prorſus à Dæmone liber, & Exorciſta Deo gratias agens una cũ illo, admonenſq; ut Sacramenta frequentet, & peccata fugiat, ſanum relinquat nullis acceptis muneribus, vel oblationibus, nè ſui Miniſterij exercitium adeò Inferis omnibus formidabile Avaritia commaculet. Sin autem Dæmon rurſus aliquod præſentiæ ſuæ ſignum ederet, eo tempore nil aliud agat, ſolummodò Maleficiatum admoneat ad eius liberationem, maiorem fidem, & fiduciam requiri, clariùſque ſe agniturum alia vice, undè oriatur defectus. Poterit etiam

de

Digitized by Google

de hoc ipſo defectu Dæmon interrogari, quando is cœteroqui per os Energumeni loqui ſoleat, accipiendo id tanquam viam utilem perfectæ liberationi, alioquin opere pretium erit per Orationem impetrare à Deo lumen, ut agnoſcatur undè oriatur defectus, & illi remedium adhibeatur.

CAPVT XII.

Proponitur Methodus liberandi pueros Maleficiatos.

MAiorem ſecum fert facilitatem, maioremque ſimul difficultatem maleficiatorum Parvulorum curatio, quàm Adultorum. Ex una parte infantes, ſicuti propriam non habent culpam, ſic in illos minorem habet poteſtatem Dæmon, ut eos cruciet; at ex altera parte, dum incapaces ſunt efficiendi actus neceſſariæ diſpoſitionis, quemadmodum capaces ſunt Adulti; hac de cauſa minus apti ſunt ad ſuam liberationem. Attamen ſicut in Baptiſmo parvulorum conſenſum

ſup-

ſupplet Eccleſia, & ſupplent Compatres, qui eos à Sacro Fonte ſuſcipiunt; ita dicere poſſumus, defectum diſpoſitionis in ipſis requiſitæ ſuppleri, tum ab Eccleſia, tum à Parentibus, & ijs, qui eorum curam gerunt deteſtando Dæmonem, atque ita in Domino confidendo, ut hanc impetrent liberationem. Ita fides Cananeæ ſupplevit pro ſua filia à Diabolo obſeſſa; fides Patris illius Lunatici pro ſuo filio, qui difficilè liberari poterat, fides Centurionis pro ſuo ſervo ægroto; fides Archiſynagogi pro ſua filia defuncta; licèt enim quis aliena fide iuſtificari non poſſit; poteſt tamen aliena fide ſanitatem recipere. Proindè in curatione Infantiũ debet priùs Exorciſta certior fieri, an ma-

lum, quo cruciantur illi Pueri, ſit malum ortum à Diabolo, & maleficio; certior autem fiet ratione ſuperiùs allata, præſertim reddendo evidentia ea ſigna, quæ ſunt merè probabilia imperando, ut modò malum diſcedat; modò redeat, iuxta præceptum Dæmoni indictum. Signa verò probabilia maleficij in Pueris erunt hæc. Si parvuli ſæpius tremant abſque ulla apparenti illius tremoris Cauſa; Si Exorciſtas, & Sacerdotes fixis oculis intueri non audeant; ſi ore aperto lac ampliùs ſugere nolint, ſi intra temporis momentum exceſſuri videantur è vita, ſi in ijs pars aliqua Corporis livida, vel nigra concurſu ſanguinis appareat, vel aliquod in illis vulnus videatur;

ſi

ſi lacte ſatiari nũquam poſſint; licèt abundanter illud ſugant, & nihilominùs macri ſemper exiſtant. Hæc, & huiuſmodi indicia cum Exorciſtæ aperuerint aditum curationem ſuſcipiendi innocentium eorum Infantium, neceſſe eſt erudire in fide, & diſponere eos, ad quos ſpectat infans; priùs autem admoneat eos, in pœnam peccatorum Parentum permitti à Deo vexationem iſtam in filijs: quarè illi ita incipient Dæmoni vim auferre, deindè agnoſcendo ſe indignos, qui gratiam recipiãt fidei, fiduciæque actus ſuperiùs memoratos, iterum, atque iterum exerceant, proteſtantes ſe vice illius infantis, qui proprijs actibus ſe diſponere non valet, ad Divinam bonitatem confugere, &

ab ea petere ſuppliciter auxilium per ipſius miſericordiæ viſcera, per ipſius promiſſionum fidelitatem, per ipſius Sanctiſſimi Sanguinis merita, per ipſius Sanctiſſimi nominis honorem, promittentes quoque illi ſe gratias acturos pro ſuo filio; & maiori diligentia eum erudituros in Chriſtiana lege.

Præmiſſis his diligentijs, cùm Exorciſta ſibi videatur, poſſe niti tutiùs in bona eorum diſpoſitione; Præceptum expulſivum proferre poteſt hoc modo.

Ego N. Dei, Eccleſiæque Miniſter in nomine mei Domini Ieſu, impero tibi ò Dæmon execrande, tuiſque omnibus ſocijs, ſi tecum Infantem hunc à Deo creatũ affligant, ut ſtatim abſque ulla

mora

Digitized by Google

mora ab illo diſcedas, & deſtruendo omne Maleficium, & ligamen, omnes immunditias tecum feras, quas fortè in hoc corpus attuliſſes, nullamque inpoſterum habeas poteſtatem eum perturbandi, ſivè interiùs, ſivè exteriùs, aut alio modo eum moleſtandi, ſic volo, ſic iubeo in Nomine Patris, & filij, & ſpiritus Sancti.

CAPVT XIII.

Proponitur Methodus liberandi à vexationibus Dæmonis habitationes, aut aliquid aliud ab ipſo infeſtatum.

SIcuti Dęmon propter odium, quo Deum proſequitur, hominem, qui ad Deum pertinet, vexat; ità pro-

pter odium, quo hominem proſequitur, loca, & res, quę ad hominem pertinent, eiq; inſerviunt, infeſtat. * Quantum ad loca, aliqua infeſtātur propter habitatores; & quando iſti diſcedunt, ceſsat infeſtatio, alia verò alijs de cauſis infeſtantur, ita ut quocunque ibi habitante, non ceſſet moleſtia; Loquemur hìc de his ultimis, quorum infeſtatio conſiſtit partim in eo, ut appareant Dæmones, Lemureſque adinſtar umbrarum, Animalium, vel monſtruorum ad terrorem incutiendum, partim in eo, ut frangant, perturbentque res Domeſticas, & excitent ſtrepitum ad quietem, ſomnumque impediendum, partim in eo ut rideant, & cachinentur, & percuti-

* *V. Tyræum de locis infeſtis c. 2. n. 2.*

cutiant abſque damno habitatores, fortaſse perſuadendi cauſa hoc mendacium, videlicèt Dæmones non eſſe adeò infelices, ut vulgo creduntur, neque adeò deformes ut pinguntur, ſed inter eos quoque hilariter, & periucundè vivi; Nihilominùs cuiuslibet generis ſit infeſtatio, & quęcunque ſit ratio, qua utitur Dæmon, ut habitatores perturbet, in his omnibus ſemper ille quærit aliquod Animæ malum, ſivè ut ad impatientiam, & diſperationem provocet habitatores, ſivè, ut noxiam aliquam in eis curioſitatem excitet, & tandem aliquã in eos poſſeſsionem acquirat; quarè hac in re nulla eſt Dæmonibus permittenda libertas, licèt primo aſpectu non videretur ingens detrimentum, &

noxam allatura; ſed omnis illis adimenda eſt poteſtas, & per poteſtatem nobis à Domino traditam, ab omni loco ſunt expellendi. Vt igitur Exorciſta eos poſſit expellere, poſtquam certior factus fuerit de infeſtatione, vel à veridica incolarum Relatione, vel experimentis factis, ea Præcepta, eamque inſtructionem tradere incipiet habitatoribus, quæ ultimum præceptum expulſiuum præcedere debet.

Et quoniam tota poteſtas, quam ſibi vendicat Dæmon in nos, ſivè in res noſtras, oritur vel proximè, vel remotè à peccato, in primis diſponat habitatores ad illud deteſtandum, & præcipuè Domus illius Dominum, qui genibus flexis debebit à Deo petere veniam,

non

non ſolum ſuorum criminum, ſed etiam eorum, quæ à quocunque alio ſivè præſenti, ſivè præterito fuerint admiſſa, ſuppliciter rogans Divinam bonitatem, ut pœnitentiam ſuam accipere dignetur pro ſe, & pro omnibus, Domumque ab illa Diabolica moleſtia liberare.

Præterea debebit Exorciſta Dominum Domus, & cœteros certiores facere de póteſtate, quam ille, ut Dei, Eccleſiæque Miniſter in Dæmones habet, & certò forè ut hi præceptis ſuis obediant, quotieſcumque non deficiat fides, vel in ſe, vel in illis requiſita, cum debeat ipſe imperare in Ieſu Chriſti nomine, ac tanquam eius miniſter malignos eos ſpiritus expellere; & quia Dæmon, ut hanc fidem impediat perſuadere ſtu

det ſe non eſſe illarum infeſtationum Authorem, ſed eſſe, vel Animas, qui Purgatorio igne cruciantur, ut à Chriſtianorum precibus aliquod obtineant pium ſubſidium, vel Animam alicuius ad inferna damnati, ibique ſepulti, vel tandem aliquem theſaurum ibi defoſſum ab infernis ſpiritibus ità cuſtodiri, ut ab eis relinqui non poſſit; hæc omnia mendacia detegenda erunt ab Exorciſta, eorum falſitatem demonſtrando rationibus ſuperiùs adductis, & perſuadendo adſtantibus, ut pro certo credant damnatorum Animas in Inferno Carcere detineri, non in noſtris Domibus; & Animas purgatorijs flammis deſtinatas, ſi quando facultatem habent apparendi, ſtatim reſpondere inter-

terroganti eas, ſuamque neceſſitatem exponere, nec ampliùs redire, niſi fortè una adhùc vice, * ut gratias agant de ſubſidio illis per Sacras preces delato; multoque minùs redire ad moleſtiam afferendam, & perturbandos habitatores: Si verò Dominus Domus, vel illius habitatores obſtinato animo fidem habere vellent huiuſmodi mendacijs à Dæmone excogitatis, non expedit ulteriùs procedere, quia dum ipſi non obediunt Exorciſtæ, ſed potiùs adverſantur, nunquam concipient eam fidem, quam neceſſariam eſſe diximus, ut certò Diabolus expellatur.

Tertiò, Diſponat Exorciſta habitatores ad concipiendam firmam loci liberationis fidu-

* *Del Rio lib. 2. diſq. q. 26. ſect. 3.*

Digitized by Google

ciam propter infinitam bonitatem Dei, & eius promiſsa, quibus ſuum nobis ſpopondit patrocinium, & auxilium contra diabolicas infeſtationes, & propter authoritatem hac in re Sanctæ Eccleſiæ traditam.

His peractis expediet Chriſti in Cruce pendentis imaginem extolli, & omnes domeſticos illam ſequentes, & parvæ ſupplicationis ad inſtar litanias recitantes ad illud domicilium contendere, quod magis infeſtatur à Diabolo; ubi abſolutis precationibus ſurgens Exorciſta capite cooperto in poteſtatis ſuæ argumentum, magna fide, & poteſtate eo muneri accommodata, quo tunc fungitur pronunciet hoc præceptum. *In nomine Ieſu Chriſti Ego N. ut eius*

Mi-

Miniſter, & ſeruus licèt indignus impero tibi, & vobis execrandi Dæmones, ut ſtatim ex hac Domo diſcedatis, nèc ad illam moleſtandam ampliùs redeatis: In nomine Patris, & Filÿ, & Spiritus Sancti. Amen; deindè magna liberationis peractæ certitudine Domicilium illud, atque alia aſpergat aqua luſtrali, confirmatisque in fide habitatoribus, traditiſque opportunis monitis diſcedat.

Quicquid de Domuum liberatione diximus, intelligendum pariter eſt, & exercendum in beſtiarum liberatione. Diſponatur Dominus, vel illarum cuſtos ad deteſtanda ſua peccata etiam per ſacram, & accuratam confeſſionem, & præſertim illa, quæ fortè in illarum beſtiarum cura commi-

miſerit, vel diebus feſtis ſervilia opera exercendo, vel rerum caducarum curam debitæ ſpiritualium, ſuæque Animæ ſolicitudini anteponēdo. Erudiatur item, ut dictum eſt in fide, & fiducia, & cum bene eruditus fuerit, vexatas illas belluas liberare aggrediemur hoc præcepto.

Ego N. Ieſu Chriſti, & Sanctæ Eccleſiæ miniſter impero tibi, & vobis o execrandi Dæmones quotquot eſtis, ut ab his Animalibus ſtatim diſcedatis, maleficium omne in illorum noxam elaboratum deſtruendo, naturaleſque illorum operationes nunquam amplius impediendo, neque eorum Dominum, aut Cuſtodem amplius perturbando. Fugite igitur ſpiritus nefarij, ſicuti vobis impero in Nomine Patris, &

Filij,

Filij, & Spiritus Sancti. Amen.
Poſtea beſtiæ, & Stabula aqua luſtrali aſpergantur, aliaque præmunientia adhibeantur remedia, ut dicemus capite ſequenti.

Verùm in nulla alia liberatione labores ſuos utiliùs impendet Exorciſta, quàm ſi ſolvere conetur ea maleficia, quæ Matrimonijs nocent. In huiuſmodi faſcinis permittitur Dæmoni maior nocendi libertas, originalis peccati cauſa, quod transfunditur in nos per generationẽ carnalem, a ut D. Thomas, alijque Theologi obſervarunt. Huiuſmodi maleficiorum ſigna videri poterunt apud Morales, qui de his ſatis, ſuperque agunt. Quando igitur

a *In 4. diſt. 34. 13. c. Abul. in cap. 19. Math. 90. Sanchez de Matrim. lib. 8. 9.*

tur pateat mala in Coniugibus orta eſſe à Dæmone, perſuadeatur ijs, ut deteſtentur omnia crimina, quæ fortè inter ſe admiſiſſent, ſivè ante, ſive poſt Matrimonium contractum, & præſertim abominentur finem illum, quem multi in primis ſpectare ſolent in connubijs iungendis, nimirum liberè ſatisfacere libidini, nèc interim dirigunt Matrimonium ad finem debitum, & ſupernaturalem, nempè, vel ut ſanctiùs vivant in illo ſtatu, vel ut prolem obtineant, quæ Deo ſerviat, & Cœleſtes ſedes repleat. Vtatur igitur Exorciſta Verbis Archangeli Raphaelis ad Tobiam, a ut demonſtret hos errores, curetque ut à Sponſis pijs precationibus, & pœnis

a *Iob. c. 6.*

pœnis voluntariè ſuſceptis deleantur; Deindè eos erudiat in fide, ut dictum eſt, & maximè conetur eis apertum facere, & perſuadere, poteſtatem, quam Coniuges invicem habent in ſua Corpora, datam illis eſſe à Chriſto per Sacramentum adeo magnum, quale eſt Matrimonium, & ſi ipſi peccata omnium malorum cauſam tollant, Deum non ampliùs permiſſurum eſſe Dæmoni hanc poteſtatem, quam hactenùs ei permiſit. Tandem poſtquam iteratis actibus, eos ad liberationem rectè diſpoſuerit, poterit præceptum ſic efformare.

Ego N. Chriſti, & Eccleſiæ Miniſter poteſtate à Deo mihi tradita, cum Exorciſtæ Ordinem ſuſciperem, venio contra te ſpi-

ritus

ritus immunde, qui contendis impedire Matrimonium ab ipſo Deo inſtitutum ad finem adeò ſublimem, & impero tibi in Nomine Ieſu Chriſti, ut omne maleficium contra hanc Creaturam factum ſtatim deſtruas, & abſq; ulla mora diſcedendo tecum feras omnes diabolicas immunditias, quas aliquo modo in hoc Corpus intuliſſes, ita ut Creatura iſta libera, & ſana remaneat perindè acſi nunquam à te moleſtata fuiſſet. Sic igitur tibi impero, & omnibus alijs quotquot adeſtis ſpiritus execrãdi. In Nomine Patris, & Filij, & Spiritus Sancti. Amen.

CA-

CAPVT XIV.

Agitur de remedio præmuniente contra omne genus Maleficij.

DVo petebat David frequenter à Deo; Primo ut eſſet ſibi refugium poſtquam in tribulationem inciderat. Secundo ut eſſet ſibi Protector, nè iterum in illam incideret. *Eſto mihi in Deum protectorem, & in Domum refugij, ut ſalvum me facias.* Hæc gemina beneficia concedit largè Chriſtianis Deus præſertim contra mala diabolica. Quod autem attinet ad primum, quod conſiſtit in eo, ut liberemur ab illis malis, ſufficit, quòd hactenus diximus; ſupereſt ſolum, ut inquiratur

ratur ratio, qua contra eadem mala præmuniamur: Et hæc quidem traditur nobis à Deo in pluribus Sacrarum ſcripturarum locis, & præcipuè in Pſalmo nonageſimo, ubi de divina protectione magis expreſsè agitur. Hic igitur enumeratis priùs magnis bonis, quæ in hac protectione continentur, indicatur ratio, qua illa obtinetur, nimirum fiducia in divina poteſtate, & implora tio eiuſdē poteſtatis per ſacras preces. *Quoniam in me ſperavit, liberabo eum, protegam eum, quoniam cognovit nomen meum.* En fiducia. *Clamabit ad me, & ego exaudiam eum; cum ipſo ſum in tribulatione, eripiam eum, & glorificabo eum.* En imploratio, & eius effectus Proindè qui cupit protegi in omnibus

peri-

periculis, ſeque, & bona ſua immunia eſſe infeſtationibus diabolicis, dilatet opportet Cor ſuum, & maximè in Deo confidat ſe totum eius manibus committens, & ſub eius Sāctiſſimi Nominis protectione, ſe, & omnia ſua collocans. Hæc igitur fiducia augetur in noſtra voluntate, ſæpiùs reputando, & attentè conſiderando cauſas, quibus impellimur ad ſperandum in Deo, quæ ſunt præcipuè tres; prima ſunt promiſſiones nobis auxiliādi, quas multoties nobis in ſacris paginis declaravit; ſecunda eſt eius infinita bonitas, eius liberalitas, & eius providentia. Tertia ſunt Ieſu Chriſti merita, quæ omnem noſtram indignitatem ſupplent. His ſæpè ſæpius conſideratis tolletur il-

la

Digitized by Google

la diffidentia, quæ divinis auxilijs viam occludit, & producetur habitus illius fiduciæ, quæ nos quaſi omnipotentes reddit. *Si potes credere, omnia poſſibilia ſunt credenti; Marc. 9.* itaut poſſit Anima dicere cum Apoſtolo, cum aliquid operãdum ſit. *Omnia poſſum in eo, qui me confortat. Philip. 4.* & cum aliquid tolerandum ſit, dicere poſſit cum Iob. *Pone me iuxta te, & cuiuſuis manus pugnet contra me.* Vt autem hæc ſpes utilis ſit, & fructifera, & ut quis poſſit illa uti tanquam remedio præmuniente, opus erit eam adhiberi in rebus particularibus, de quibus ſuperiùs dictum eſt in Maleficiorũ liberatione, producendo ſæpe ſæpius varios confidentiæ actus, quibus ſperemus à Di-
vina

Digitized by Google

vina bonitate præmuniendos eſſe tum nos ipſos contra infeſtationes diabolicas, tum noſtros agros contra procellas, & turbines, tum beſtias contra maleficia, tum Matrimonia, & filios contra faſcinationes. Dicitur quædam famoſa Venefica in ſuæ Cauſæ actis confeſſa eſſe, ſe pluſquam quinquagies noctu à Dæmone delatam fuiſſe Domum honeſtæ Mulieris, ut parvulum eius filium recenter natum faſcinaret, ſed ſemper omnem conatum in irritum cecidiſſe; nunquā enim ad cunas accedere potuit propter magnam fidem, qua infantis Mater quotidie veſpertino tempore crucis ſigno eum muniens, luſtrali Aqua aſpergebat.

Alia etiam via obtinetur

Digitized by Google

hæc divina protectio, nempè confugiendo precibus ad Deum, quæ procul dubio irritæ non erunt, quoties debitæ illas comitentur circumſtantiæ, nimirum, ut bona, & Animæ ſaluti utilia petantur, ut cum fide, perſeverantia ſine tædio, & humiliter poſtulentur, licèt Deus petitionibus noſtris aures præbere aliquando non videatur.

Confugere hoc modo ad ſacras preces erit remedium præmuniens contra mala ſuperiùs memorata, ſi divinæ protectionis fructibus frui velimus. Imò, ut meliùs hæc eadem fiducia ſtabiliatur, expediet uti aliqua ex illis rebus conſecratis, quæ Sacramentalia dicuntur, & præſertim cereis illis agnis vulgo dictis

Agnus

Agnus Dei, * ritè & ſolemniter à Pontifice conſecratis, qui ſi ab aliquo geſtentur, contra diabolicas operationes maximam vim habent, ut ex multis experimentis conſtat, cum videantur Dæmones huiuſmodi cereorum Agnorum aſpectum fugere, magnaque rabie, & furore maleficiatis minitari, niſi eos proijciant. Neque mirum eſt ſi Chriſtus Dominus tantam vim concedat rebus à ſuo in Terris Vicario conſecratis, & eius precibus, quibus ille Vniverſalis Eccleſiæ nomine contra plurima mala præmunitionem obtinere nititur iis, qui ſumma cum pietate, & religione cereos illos Agnos ſecum deferunt.

Semper igitur debebit Exor

* *Delrio l.6. c. 2. ſec. 3. lit. B.F.*

ciſta aliquem ex prædictis cereis Agnis tradere ijs, qui ab infeſtatione diabolica liberati fuerunt, ut fides, & liberationis efficacia meliùs ſtabiliatur, pariter eodem munere exornare debebit Maleficiatos in Matrimonio, infantes iam liberatos, Animalia, Domus, Agros, & vineas; explicando priùs, quam vim habeant huiuſmodi cerei agni, ne careant effectu ſuo: ſicuti enim naturalia remedia nihil proſunt, niſi naturali calore concoquantur, ità ſpiritualia remedia nullam poterunt habere vim, niſi per vitalem illum vivæ fidei calorem *Iuſtus autem meus ex fide vivit*.

Obſecro tandem, his remedijs præmunientibus magis, quàm quemlibet alium, indige-

gere eum, qui ſemel à Maleficio liberatus fuit, etenim Dęmon, qui nulla alia re gaudet, quàm malum inferre, poſtquam ſua Domo expulſus eſt, nil aliud cogitat, quam ut illuc redeat. *Revertar in Domum meam*. Ratio autem aperiendi ſibi aditum eſt, ad puſillanimitatem, & diffidentiam inducere, perſuadendo partim liberationem non fuiſſe veram, partim non forè ſtabilem, aut ſaltem laborandum eſſe in continuo bello, ſervandi cauſa ſe liberum, itaut minus malum, & minor moleſtia fuiſſet, pacificè permittere Dæmoni poſſeſſionem ſuam, quàm ſe exponere tot ærumnis, ut ille expelleretur. Hæc & alia huiuſmodi mendacia ſuggerit menti malignus hoſtis, ut aliquem ob-

obtineat conſenſum, & per ipſum aperiat ſibi aditum ad reditùm; & ideò nullam prætermittit occaſionem: quarè cùm quis à Dęmonis vexatione iam liber ſolus eſt nullo comite àc tenebroſo in loco, multum illius animo incutit terroris, ut de divina providentia diffidat: ſi fortè aliquo naturali morbo laboret, ſtatim illius menti ſuadet, hoc eſſe malum diabolicum, indiciumque Dæmonis iam reverſi, veteremque poſſeſſionem iam adepti. Si accidat, ut cum aliquo alio maleficiato loquatur, ſtatìm curat, ut ab eius orę, novas ille terroris Cauſas audiat; atque ita credat Exorciſtas non illa pollere virtute, quam contra diabolicas infeſtationes iactant.

Remedium tamen contra hu-

Digitized by Google

huiuſmodi malignas inſidias erit, ut qui iam liber à Dœmone eſt, quantò magis ab his timoribus, & diffidentijs agitatur, tantomagis confugiat ad Deum, atque ad Inclytam eius Virginem Matrem, & ad Sanctos ſuos Patronos, implorans eorum auxilium, & enitens interim novos fiduciæ actus ſępè ſæpiùs producere, proderit etiam in promptu habere brevem aliquam precationem, vel proteſtationem, quæ in ea contineatur; itaut quando Dæmon magis fremit, tunc magis illum contemnens, & eius mendacia negligens, ad actus ſibi ſtatutos iterandos, ſolummodò ſe vertat, non contentus illi tantùm reſiſtere, ſed inimicum proſternere ſtudeat, eum ut impotentem contemnens,

 ſem-

ſemperque agens contraria ijs, quæ ab illo ſuggeruntur. Sin autem qui ſemel liberatus eſt, cedendo, ſuique muneris partes, non adimplendo Dœmoni aditum pateſaceret, ut ad ſe poſſidendum, & invadendum rediret, eius liberatio, ſicuti non eſſet impoſſibilis, ſic foret quoque difficilior. Proinde tunc deberet Exorciſta eum erudire, & longiori ſtudio diſponere; poſtea verò maiori attentione præmunire, ne diutiùs gaudeat Dæmon victoria ſua.

Hæc ſunt monita, quibus uti debet Exorciſta, ut ſe omnibus Diabolis formidabilem reddat, eijciendo eos à Corporibus, quæ ipſi poſſidebant, & prohibendo, nè iterum ad illa poſſidenda redeant. Credibile autem eſt ſimili modo uſos

olim fuiſſe priores illos Exorciſtas, qui tanto cum Eccleſiæ decore, tantoque Dœmonum probro in liberatione Energumenorum tàm mira prodigia efficiebant; nec profectò diſſimilia noſtris etiam temporibus facient Exorciſtæ, ſi inhærebunt rationi nobis traditæ in Evangelio, nempè vivæ fidei, in nomine ſervatoris, divinarumque eius promiſſionum, quæ nunquam fallere poſſunt in omni æternitate. *Cælum, & Terra tranſibunt; verba autem mea non præteribunt.*

LAVS DEO.

Digitized by Google

Index Capitulorum

Præſentis Operis.

QVid & quotuplex ſit Maleficium. Cap. 1. car. 15.
An verè inter Chriſtianos, & à Chriſtianis fieri poſſint, & fiant hæc Maleficia. Cap. 2. 23.
Cur Deus permittat Dæmoni hanc poteſtatem vexandi Corpora humana. Cap. 3. 40.
Quibus ſignis cognoſci poſſint Maleficia. Cap. 4. 51.
De remedijs contra Maleficia. Et primùm de Exorciſtæ poteſtate. Cap. 5. 57.
De diſpoſitionibus, quæ requiruntur in Exorciſta, ut curet Maleficia, & primùm de eius fide. Cap. 6. 70.
De recto uſu poteſtatis requiſito in

in Exorciſta. Cap. 7. 84.

De diſpoſitionibus, quæ requiruntur in Maleficiato, ut liberetur à Maleficio. Cap. 8. 96.

Proponitur Methodus ſervanda ab Exorciſtis, in curatione Maleficiatorum. Cap. 9. 107.

Proponitur Methodus diſponendi Maleficiatum ad liberationem Cap. 10. 112.

Proponitur Methodus eijciẽdi Dæmonem per ultimum præceptum expulſivum. Cap. 11. 129.

Proponitur Methodus liberandi pueros Maleficiatos. Cap. 12. Car. 144.

Proponitur Methodus liberandi à vexationibus Dæmonis habitationes, aut aliquid aliud ab ipſo infeſtatum. Cap. 13. 149.

Agitur de remedio præmuniente contra omne genus Maleficij. Cap. 14. 163.

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google